

آبولا

اداره خانسی :

فقطه پنجشنبه بازاری صافهیلر خانده ۱۶

صاحب امتیاز و مدیر مسئول :

آرستودولوس ده خربندیس

'Α' 'Α' 'Α'

Τὸ σύμβολόν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

'Η Α. Α. Μεγαλειότης ὁ Σουλτάνος Γαζή Μεχμέτ Ρεσάτ ὁ Ε'.

'Επ' εὐκαιρίᾳ τῆς Ζ' ἐπετείου τῆς ἀναρρήσεως εἰς τὸν θρόνον.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΨΥΧΙΚΗ ΑΝΑΓΚΗ

ΣΤΑΘΜΟΙ

Δι έφορται και αι έπισήμοι ήμέραι είναι εις τον δρόμον της ζωής, καθώς οι ύψηλοι λόφοι, από τας κορυφάς των οποίων ο όδοιόκορος δύναται ν' άπειρήσῃ προς τὸ παρελθόν και νά διαδράμῃ διά τοῦ βλέμματός του τὸ μέλλον.

Και όντως, κατά τας ήμέρας αὐτάς, αἱ όποια παραδοξάς ερχονται εις τον βίον μας, και αιτινες, όταν ελθουν, μάς εύρίσκουν κατά έν έτος επί πλέον γηράσσαντας, έξ έπιστάσεως και ως διά μαγείας άναπηδώνσιν εις την μήνην ζωηραι αι εικόνας ένός κοινοῦ, οικουστειασμοῦ ή και ατομικοῦ παρελθόντος, με ίσχυρόν τον διαχρωματισμόν των και με άναγλύφους τας παικιλωτάτας των έντυπώσεων.

Και είναι παρατηρητέον, ότι καθείς από ημάς κατά τας έπισήμους αὐτάς ήμέρας ζῆ μιάν άλλην ζωήν έντός της συγχρόνου, μιάν ζωήν παρελθούσαν, φυγοδύσαν, εκλείψσαν, πλην την όποιαν ή άνάμνησις άποδίδει τόνον έντονον, καθώς και εκείνην, ποῦ ζῶμεν. Είναι, άλλως τε, γνωστόν ο άνθρώπος με πόσην αγάπην περιβάλλει τὸ παρελθόν. Απεινήσκει προς αὐτό με περίσσειαν τρυφερότητος, με ιδιαιτέραν συμπάθειαν και άπολαμβάνει έξ αὐτοῦ μιάν ιδιαιτέραν γοητείαν, την όποιαν ίσως και νά μή ήτῶσθη, όταν τὸ παρελθόν εκείνο άνηκναι εις την περίοδον τοῦ παρόντος. Ο διολισθαίνων χρόνος είναι ο μέγας μεταμορφωτής. Όλα τὰ γλυκά, τὰ τρυφερά και εύχάριστα έπεισθήσονται της ζωής άποδίδοντα δι' αὐτοῦ πλέον εύχάριστα, γλυκύτερα, συμπαθέστερα, έφ' όσον ότι μικρόν και δυσάρεστον, όκληρόν και δοιμό, δι' αὐτοῦ μεταβάλλεται, καθίσταται γλυκὺ και οὐχ ήττον άπολαυστικόν.

Συμβαίνει και εις την ψυχήν ό,τι και εις τὸ βλέμμα. Παρατηρεῖτε εν τοῦ σύννεγγος μιάν καλύβην. Οι δοκοί της, ποῦ την στηρίζουν, είναι σαθραί, αι σανίδες, ποῦ άποτελοῦν τους τοίχους της, διάτρηται, ή στέγη διαρρέουσα και ή αναδενδράς, ήτις άνθρῶποι παρά την θύραν, είναι κάποιον ταπεινόν και άχαρῆ φυτόν. Οδέν βεβαίως γοητευτικόν ένχει ή καλύβη εκείνη ως διαμονή και έντελειον. Απομακρυνθήτε έν τούτοις, άφήσατε την άπόστασιν νά συμπληρώσῃ ολίγον τας γραμμάς και νά διαλαλήσῃ τας ελαττωματικότητας τοῦ συνόλου, έπειτα αφήσατε διά της άπομακρύνσεός σας νά εισέλθῃ εις την όπτικήν σας άκτίνα και έν τμήμα τοῦ υπερκειμένου λόφου ή τοῦ πλησιόχωρου δασυλλίου, και θά ίδῃτε, ότι ή καλύβη εκείνη, ή τόνον σαθρά και άσυμπάθητος, διδαι την ένσάρκοισιν όμοιωτάτης εικόνας, καλλιτεχνικοῦ και παραδόξου στίλου.

Ό,τι εκάμεν ή άπομακρύνσιν εις την καλύβην, τὸ αὐτό κάμνει και ή πάρεσος τοῦ χρόνου εις την ζωήν, την όποιαν εζησαμεν. Τὸ μάς μας βλέπει λεπτολόγως τὸν αληθινόν μας άκανθώδη κάκτον, αληθινά θεάσει έξ άπόστασις και γοητευτικῶς ό,τι πρό τινος έγκατέλειψαν εις τον δρόμον της ζωής. Και δι' αὐτό, όταν από τοῦ ύψους των έπισήμων ήμερῶν, ως από της κορυφῆς λόφου, εἴπω τὸ βλέμμα προς τὰ όπίσω, βλέπει τας έντυπώσεις τοῦ παρελθόντος με θοπέειαν, καθώς τας παικιλωτάτας και άνωμαλίας τοῦ κῆφους, αι όποια, όταν μεν τὸς διήρχετο, τὸν εκούραζον, τώρα όμως τὸν γοητεύουν.

‘Αλλ' από τοῦ ύψους της κορυφῆς των λόφου εκείνων δέν είναι δυνατόν νά ίδῃ τις μόνον προς τὰ όπίσω τὸ βλέμμα δέν συγκρατεῖται τὰ μή εμψῆ και προς τὰ μπρός, εις τον δρόμον ακριβῶς, ο όποιος υπολείπεται, εις τον δόλιχον, ποῦ μάς επιφυλάσσει τὸ μέλλον. Προγευόμεθα, οὕτως εἴπω, διά της φαντασίας, ότι ποθαῦμεν ν' άπολαύσωμεν, ό,τι όνειρευόμεθα, εκείνο, τὸ όποιον διασπλέγει τας ελπίδας.

‘Αν ή μήνη είναι ο τελειότερος διακοσμητής τοῦ παρελθόντος, ή φαντασία με τὰ όνειρά της, με τους πόθους της και με την τόνον ίσχυράν δημιουργικήν της δύναμιν, είναι ο μοναδικός

ρυθμιστής τοῦ μέλλοντος, τὸ όποιον, προτοῦ ζῆσῃ, τὸ ζωογονεί, και, προτοῦ ίδῃ, τὸ αναπλάττει. Τὸ αναπλάττει δὲ τόνον γλυκὺ, τόνον συμπάθης, τόνον περιπόθητον! Όλους τους πόθους μας και τὰ πολμηρότερα των όνειρων μας, πᾶν ό,τι ή άειληστος ψυχὴ παρακακινδυνευόμενος άπετόλμησε νά ζητήσῃ, ή φαντασία με εύχέρειαν μεγάλου Θεοῦ-Δημιουργοῦ, τὸ παραουσιάζει ως γεγονός, ως ζῶν, ως ύπάρχον, και μάς καλεῖ νά ζήσωμεν έντός του, νά τὸ άπολαύσωμεν, νά τὸ έναγκαλισθῶμεν.

Ποθήσατε τὰ πολμηρότερα πράγματα, όραθήτε τὰ δυσχερέστερα και τὰ τὰ μάλλον δυσπρόσιτα, άμπιστευθήτε δὲ τους πόθους σας εις την φαντασίαν, θά σας τὰ δημιουργήσῃ και θά σας τὰ προσφέρῃ εύχερώς. Δύναται νά σας καλλιεργήσῃ ρόδα έν μέσῳ παγώνων και νά δρέψῃ εύχόμεους και ροδίνους καρπούς από γυμνόκλαδα δένδρα.

Όπως και διά την μήνην, οὕτω και διά την φαντασίαν τὸ παρὸν ή ή κατέστασις της σημερον, ή άρεστή ή ή άπάρεστος, οὐδαμῶς εκείνη, καθώς εις τὸν βλέποντα από της κορυφῆς κάποιου λόφου τας γύρω φυσικὰς καλλονας, είναι άδιάφορος ή γυμνότης τοῦ βράχου, εφ' οὔ ίσταται.

‘Αν δὲ πάντοτε ή μήνη και φαντασία προσφέρουν εις την ψυχὴν τας ύπηρεσίας των καύτας, είτέρ ποτε τας μεγάλας ήμέρας, τας έπισήμους έφορτάς, καθ' ός εμφανίζονται έκτυπα τὰ διάφορα γεγονότα τοῦ κοινοῦ ή τοῦ ατομικοῦ μας βίου, αι δύο αὐταί ψυχικὰι δυνατόεις κυριαρχοῦν έντως εις τὸν έσωτερικόν άνθρώπον και τὸν κάμουν νά ζῆ τρεῖς ταυτοχρόνως ζωάς: εκείνην, ή όποια τὸν περιβάλλει, εκείνην, ποῦ εζησε, και εκείνην, την όποιαν ποθεῖ νά ζῆσῃ.

©. K. M.

ΤΟ ΕΝΣΤΙΚΤΟΝ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

Τὸ ένστικτον τοῦ καταστρέφειν και τοῦ πολεμεῖν, καταφαίνεται έντορίτατα εις όλα τὰ μικρὰ παιδία, ως και εις όλα τὰ νεογέννητα ζῷα.

Καθημερινή των χαρῶν και συνηθέστερος τρόπος εκδηλώσεως της φαντασίας των είναι νά έσολίζον, νά συντηρίβουν, ν' ανατρέσκουν και νά σπᾶνουν ό,τι πᾶνουν με τὰ χεράκια των. Τὸ οὐσιώδες δι' αὐτὰ είναι νά κτυποῦν. Και τὰ ήμερωτέρα έχουν την τάσιν, εάν άφασθῶν έλεύθερα, νά κτυποῦν και νά δέρνουν τὰ προσφιλέστερά των πρόσωπα, όπως δὲ τὸ γνωρίζουν όλα αι μητέρες και πᾶσα προφός.

Θάσατε δύο βρέφη δέκα μηνῶν κατά γῆς διά νά συμπαιξουν. Δέν θά παρελθουν δέκα λεπτά της ώρας, και θά ίδῶμεν τὸ έν νά τσουγκραλήσῃ τὸ άλλο, νά τοῦ τραβᾷ τὸ φόρμα ή τὸ χέρι, νά τὸ κτυπᾷ με τὸ χεράκι του ή με τὸ ένωπιόν των άδυσμα, και νά τοῦ σπείγγῃ τὸν λαιμόν. Όταν γίνον δόο ή τριῶν έτων και συμπαιξουν, τὰ παιγγίδια τάχιστα καταλήγουν εις ρήξεις και διαρμούς και κλάμματα. Ο δὲ μικρόπαις, ο πάσχων και κλαίων από τὸ κτύπημα τοῦ ίσχυροτέρου, ξεσπᾷ πολλάκις εκδικούμενος και κτυπῶν άλλον σύντροφόν του άσθετέστερον.

Και αι μὲν γοναίς εις τας πράξεις αὐτάς της παιδικῆς αγριότητος γελοῦν. Εύρίσκουν τὸ πράγμα έράσμιον, χαρίεν, νόστιμον· άλλ' ο θελῶν νά φιλοσοφήσῃ επί τοῦ φαινομένου, διαβλέπει ίγνη σαφάστατα κληρονομικότητος τοῦ άγριαυθρόπου, προσλαβούσης μορφήν ένστικτου ουτεπεί ο διαβίωσας του εις αβτήν την κατάστασιν επί πολλὰς γενιάδας τῶν εἰς άχανοῦς προϊστορικῆς εποχής. Και άναγνάσσει τις νά όμολογήσῃ, ότι τότε, όπως δυστυχῶς και σημερον, μεταξύ των άγριοτέρων θηρίων τὸ άγχιώτερον είναι πάλιν ο άνθρώπος.—

(Μετάρφρασις)

‘Απ.

ΑΠΟΛΟΓΗΤΗΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΑΚΙ

Η ΛΑΤΡΕΥΤΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

ΤΑ ΩΡΑΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ ΤΗΣ

‘Ο Παῦλος Κορβιέ είχαν ἀφυπνισθῆ μελαγχολικώτατος. Ἀκουμβισμένος ἐπάνω εἰς τὸ προσκεφάλαιόν του, ἐγλυκάνετο μέσα εἰς τὴν θερμὴν ἀτμόσφαιραν τοῦ δωματίου του νὰ παρατηρῆ τὸν χεῖμαρρον τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται διὰ τῶν ἰελοπινάκων, ἐνῶ ἐξω ἐβόμβει ἡ ζωὴ. Καὶ ὁμως ὁ βίος του ἦτο γαληνιαῖος, ἀδιατάρακτος, ἡσυχος, εὐτυχῆς! Δὲν εἶχε κανένα λόγον νὰ εἶναι μελαγχολικὸς καὶ δι’ αὐτὸ προσεπάθει ν’ ἀνεύρη τὴν αἰτίαν τῆς δυσθυμίας του, Μέσα εἰς τοὺς πολλοὺς συλλογισμοὺς, εἰ ἔποιοι ἐπιγυνοῦντο ἀπὸ τὰς λευκὰς τολύπας τοῦ καπνοῦ τὰς ἐλισσομένας χαριέντως εἰς τὸν χεῖμαρρον τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, ἀπειρήδησε τὸ πανόραμα, τὸ ὁποῖον εἶχε ριζωθῆ εἰς τὴν μνήμην του. Πανόραμα! Εἰς τ’ ἀληθινὰ ἐν σπιτάκι εἰς τὸ Βεριέρ. Καὶ τὸ ἐπαιθέλεπε τὸ σπιτάκι ἐκεῖ κάτω εἰς τὸ γύρισμα τοῦ δρόμου, κρυμμένον ὀπὸ τὰ πυκνὰ φυλλώματα, ἀγροίκον, μικρὸν, μὲ τὰ σκεῦρα κεραμίδια του καὶ τοὺς κισσοσκεπασμένους τοίχους, μὲ τὸν ἐξώστην του πνιγμένον εἰς ταῖς ποσχαλιαῖς.

Ἐπανέβλεπε τὸ πυκνὸν ἀπὸ πλατύσκια δένδρα παραπέτασμα, τὸ ὁποῖον προσφύλασεν ἀπὸ πίσω τὸ εὐτυχισμένον αὐτὸ σπιτάκι. Ἐμπρὸς αἱ τριανταφυλλιαί, εἰ ὠραία λουλουδία, ἐφούνταναν, καὶ ἐκεῖ ἐπέαντι ὁ πράσινος πάγκος, καὶ πέραν... πέραν ὁ ὀρίζων τοῦ γραφικοῦ δάσους... Ἄχ! τί ὠραία ποῦ ἦτο ἐκεῖ! Καὶ τί καλὰ ποῦ ἐπέρασεν... ἦτο ἀκόμη φοιτητής. Κάποιοι ἀπόγευμα, ποῦ ὁ ἥλιος ἦτο χαρῶπος καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐγάλα καὶ ἐχαίρετο, δὲν ἐδίστασε νὰ δραπετεύσῃ ἀπὸ μίαν παράδεισαν Ρωμαϊκοῦ Δικαίου. Ἡ Μαριέττα καὶ αὐτὸς ἐσκαρφάλωσαν εἰς μίαν ἀμαξοστοιχίαν καὶ κατέβησαν εἰς τὸ δάσος τοῦ Βεριέρ. Ὅλον τὸ ἀπόγευμα ἐτριγυρίζαν ἀνάμεσα εἰς τὰ μυροδόλα δένδρα, καὶ ἐνῶ ἐπέστρεφαν πρὸς τὸ χωρίον, τοῦ ὁποῖου τὸ παμπάλαιον κωδωνοστάσιον ἀνταπέδιδε μυριάκις τὰς τελευταίας ἀκτῖνας τοῦ δύοντος ἡλίου, παρετήρησαν τὸ χαριτωμένον σπιτάκι. Ἀπὸ τ’ ἀνοικτὰ παράθυρα ἤκουον κάποιαν μελωδίαν. Ἐπαίζαν μέσα πιάνο. Πολλὴν ὥραν, πάρα πολλήν, τὸ ἔρωτικὸν ζεῦγος ἔμεινεν ἐκεῖ, μεθυσμένον ἀπὸ τὰ θεῖα ἀρώματα, ἀπὸ τὴν ἀρμονικὴν μουσικὴν, εἰς τὴν μυστηριώδη καὶ μελωδικὴν ὥραν τοῦ δειλινοῦ, ἔπου ἡ γαλήνη ἀπλώνεται νὰ ἡσυχάσῃ κάθε τρικυμίαν. Καὶ ἐθαύμαζον, ἐχαίροντο μὲ τὰ μάτια τὸ ὠραῖον, τὸ χαριτωμένον σπιτάκι, τὴν φωλεὰν αὐτὴν, ἡ ὁποία θὰ ἦρκει νὰ περιλάβῃ ὅλην τὴν ἀγάπην. Τὴν νύκτα ἐκοιμήθησαν εἰς τὸ πανδοχεῖον τοῦ χωρίου. Καὶ ἐπὶ μίαν ὀλόκληρον ἑβδομάδα, χωρὶς νὰ συλλογισθοῦν καν τὴν ταπεινοτάτην καὶ τετριμμένην πόλιν των, ἔμειναν ἐκεῖ τρελλοὶ εἰς τὸν ὠκεανὸν τῆς εὐτυχίας. ἔρωτευμένοι μὲ τὴν πρασινάδα, μὲ τὸ δάσος, μὲ τὰ πάντα, ἀλλ’ ἰδίως μὲ τὸ γλυκύτατον ἐκεῖνο σπιτάκι.

Πόσος ὁμως καιρὸς εἶχε περάσει ἔκτοτε! Δέκα ἔτη! Μία ζωὴ! Τί ν’ ἀπέγινεν, ὀρά γε, ἡ Μαριέττα; Ἄρά γε τὸν εἶχε ποτε συλλογιθῆ; Ἀλλὰ μήπως καὶ αὐτὸς τὴν ἐσυλλογίσθη ποτέ... Τώρα μόλις, ποῦ ἐνεθυμεῖτο τὴν εὐτυχισμένην ἐκείνην ἑβδομάδα, τὸ ὠραῖον σπιτάκι...

‘Ο Παῦλος ἐνεδύθη βραδέως, χωρὶς ὄρεξιν. Ἐκάθησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του νὰ ἐργασθῆ. Ἀδύνατον. Δὲν ἠμποροῦσε νὰ κόμῃ τίποτε. Τὸ σπιτάκι εὐρίσκειτο ἐμπρὸς του... Ἐπῆρσε τὸ καπέλλον του καὶ ἐξῆλθε. Τυχαιῶς ἐπέρασεν ἀπὸ τὸν αἰδηροδρομικὸν σταθμὸν, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἄλλοτε εἶχεν ἐκκινήσει τὸσον εὐτυχῆς τὸ δρομολόγιον ἦτο ἐκεῖ. Χωρὶς νὰ θέλῃ τὸ ἐξήτασε. Παρατήρησε καὶ τὸ ὠρολόγιόν του. Ἡ ἀμαξοστοιχία θὰ ἐφυσγεν ἀμέσως. Χωρὶς νὰ θέλῃ ἐφθασεν εἰς τὴν θυρίδα τῶν εἰσιτηρίων.

— Ἐνα πρώτης, Βεριέρ, «μὲ ἐπιστροφῆν».
Ἡ ἀμαξοστοιχία διῆλθε τὰ σὺδενδρα λοφίδια τοῦ πάρκου. Εἰς ὑπάλληλος μὲ τὴν μονότονον φωνὴν του ἐφάναζε τοὺς σταθμοὺς.
‘Ολίγον κατ’ ὀλίγον, ἡ ἐξοχὴ διεπλατύνθη, ἔγινε ἀγροικωτέρα, ἀληθεστερα.
Μετ’ ὀλίγον διεκρίνετο καὶ τὸ δάσος τοῦ Βεριέρ, εἰς τὸ ὁποῖον ἡ ἐποχὴ ἔθεσεν ἤδη τὴν σφραγίδα της. Τὸ τραῖνον ἐστάθη καὶ ὁ Παῦλος δὲν ἠσθάνθη μικρὰν συγκίνησιν, ὅταν ἐξῆλθε τοῦ σταθμοῦ. Ναί, ἐνεθυμεῖτο τὸ σταυροδρόμι αὐτό, αὐτὸν τὸν κατήφορον. Εἰς τὸν δρόμον, ὅπου τὰ βήματά του

ἀνεσήκωναν τὴν χλιαρὰν σκόνην, καὶ ὅπου ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἀεράκι ἐσκόρπιζε τὰ πρῶτα φύλλα, ἐθάδιζε μόνος, σιγὰ σιγὰ καὶ σκεπτικός! Εἰς κάθε καμπήν, εἰς κάθε γωνίαν ἀνεπήδα καὶ μίᾳ ἀνάμνησιν.

‘Ο Παῦλος ἠκολούθησε τὸν δρόμον... Ἐκεῖ κάτω διέκρινε τὴν συστάδα τῶν δένδρων. Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ἡ καρδιά του ἐσκιρτήσε... Προῦχώρησε... ἦτο τὸ σπιτάκι!...

Τὸ ἴδιον καὶ ἀπαράλλακτον! Μέσα εἰς τὰ χρυσαφυλλώματα διέκρινε τὴν στέγην μὲ τὰ σκοθρα κεραμίδια καὶ τοὺς κισσοσκεπασμένους τοίχους του, τὸν ἐξώστην μὲ τὴν ποσχαλιὰν χωρὶς λουλουδία, ὅπως ἐμπρὸς χωρὶς λουλουδία πλέον ἔμειναν αἱ τριανταφυλλιαί. Θὰ ἔλεγε κανεὶς, ὅτι ἐκεῖνοι, ποῦ κατόκουν πρὸ δεκαετίας, — δὲν ἠθέλησαν νὰ χαλάσουν τίποτε ἀπὸ τὴν ἀρμονίαν αὐτὴν καὶ ἐπόθουν νὰ γηράσουν καὶ νὰ ἀποθάνουν εἰς τὴν αὐτὴν γοητείαν, εἰς τὸ ἴδιον μελωδικὸν περιβάλλον.

Περίεργος ἀλλὰ καὶ δειλὸς ἐκ τῆς συγκινήσεως ὁ Παῦλος, προῦχώρησε σιγὰ σιγὰ καὶ παρετήρησεν, ὅπως ἄλλοτε μαζί μὲ τὴν Μαριέτταν, παρετήρει, μέσα ἀπὸ τὰς κινυλίδας τὴν εὐτυχίαν, ἡ ὁποία ὑπῆρχεν ἐκεῖ. Εἰς τὸν πάγον μίᾳ κυρία ἐκάθητο. Κάτι ἐκέντα καὶ ἐφαίετο πολὺ εὐχαριστημένη, διότι κάθε τόσον ἄπλωνε τὸ κέντημά της εἰς τὰ γόνατά της καὶ τὸ θαύμαζεν.

Ἐπὶ πολλὴν ὥραν ὁ Παῦλος ἐθαύμαζε τὴν ζωντανὴν αὐτὴν εὐτυχίαν χωρὶς νὰ γίνῃ ἀντιληπτός. Ἄλλ’ ἔπειτα, — κάποτε — ἡ κυρία ἀνύψωσε τὰ βλέμματα, καὶ τὸν εἶδε...

— Παῦλε!...
— Μαριέττα!...
Καὶ οἱ δύο εἶχον ἀμέσως ἀναγνωρίσει ἀλλήλους.
— Τί παράξενον!... Ἀλήθεια!... πολὺ παράξενον!... Τόσα χρόνια εἶχομε νὰ ἰδωθῶμεν!... Καὶ ποῖος ἀέρας σ’ ἔφερεν ἕως ἐδῶ! Ἄ! μὰ δὲν εἰσεύρεις!... Ἀμέσως σ’ ἀνεγνώρισα... Δὲν ἄλλαξες διόλου!...

Ἀκόμη ἐκπεπληγμένος, τραγῆμος ὁ Παῦλος, παρετήρει ἐν σιγῇ τὴν παλαιάν του φίλην. Κ’ ἐκείνη διόλου δὲν εἶχε μεταβληθῆ. Μόλις κοντὰ εἰς τὰ μάτια της ἐλαφραῖ τινες ρυτίδες διεκρίνοντο. Ἄλλ’ ἦτο ὠραία, ἦτο ζωηρὰ καὶ εὐθυμος καὶ εὐχάριστος...

Μὲ δειλίαν ἠρώτησε...
— Καὶ εἶναι καιρὸς ποῦ κάθεσαι ἐδῶ;
— Οὐ! ἀφ’ ὅτου ὑπαινεύθηκα!...
Καὶ μετὰ μικρὰν σιγὴν ἐπανέλαβε σκεπτικῇ.
— Πάντοτε ἀγαποῦσα τὴν ἐξοχὴν καὶ τὴν ἡσυχίαν. Πάντοτε ὠνειρευθῆν νὰ ζήσω ἔτσι ἡσυχῇ εἰς μίαν γωνίτσαν, μικρὴν, ἀλλ’ εὐχάριστον... Ὅταν λοιπὸν ὑπανδρεύθηκα ἐνεθυμήθην αὐτὸ τὸ σπιτάκι... Τὸ θυμάσαι; Μαζὶ τὸ ἐθαυμάζομεν τότε εἰς τὰ παλαιὰ μὲς χρόνια...

Καὶ ἐγειρομένη, ἔδειξε μὲ ἀφελῆ ὑπερηφάνειαν τὸν κῆπὸν της.
— Κύτταξε!... Ὅλα εἶναι ὅπως ἄλλοτε. Μόνον ἡ ποσχαλιὰ καὶ ἡ τριανταφυλλίς ἐξεράθησαν. Δὲν ἐπέριξαζεν ὁμως καὶ τὰς ἡλλαξας.

‘Ο ἥλιος ἔκλινε πρὸς τὴν δύσιν του...
‘Ο Παῦλος ἔτεινε τὴν χεῖρα πρὸς τὴν Μαριέτταν.
— Ὅπωςδὴποτε, ἐπιθύρουν, ἡμεθα τότε τόσον ἀγαπημένοι!...

Ἡ Μαριέττα ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, διὰ νὰ κρῦψῃ κάποιον δάκρυ. Ἀλλὰ συνερχομένη, προσέθηκε...
— Ἄ! ἐξέχασα!... εἰσεύρεις ἔμαθα νὰ παίζω πιάνο!... Ἀκουσε!... Θέλεις τώρα ποῦ θὰ φεύγῃς νὰ σοῦ παίξω τίποτε; Θὰ τ’ ἀκούσης ἀπὸ μακρὰ, ὅπως πρὸ δέκα χρόνων... Καὶ ἔπειτα ἐγὼ δὲν θὰ καταλάβω πῶς φεύγεις...

‘Ο Παῦλος μὲ σκυμμένην κεφαλὴν, βαρύνθυμος σκεπτικός διεθῆ τὸ κατόφλιον, ἐνῶ τὸ πιάνο ἤρχισε ν’ ἀκούεται. Ἀλλὰ παρακάτω ἐστάθη ν’ ἀκούσῃ τοὺς στόνους τῆς μουσικῆς κλαίοντας, ὡς κάποιαν εὐτυχίαν ν’ ἀπεχαιρέτων ἀπὸ τὸ ἀνοικτὸν παράθυρον.

(Robert Raguot)

ΓΝΩΜΑΙ

✧ Ἡ ἠθικὴ εἶναι γερὰ κυρία πληκτικῇ, τὴν ὁποῖαν ὅλοι χαιρετοῦν, ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἀκούει.
✧ Ἡ ὠραιότερα ἀγάπη εἶναι ἐκείνη, ποῦ δὲν ξεσύρει κανεὶς διὰ τί ἀγαπᾶται.
✧ Πῆς μου ποῖον μισεῖς καὶ θὰ σὲ πῶ ποῖον συναναστρέφεται.

Ἡ ἀγγελία, ὅτι καὶ ἡ Ὀλλανδία ἤρχισε νὰ συγκινηθῆ ἀπὸ τὸν πολεμικὸν ὄργανισμὸν τοῦ γενικοῦ πανευρωπαϊκοῦ αἱματοκυλισματος μᾶς παρεκίνησεν, ὅπως εἰς τοὺς ἀγαπητοὺς ἀναγνώστας τοῦ ‘Ἄπ’ Ὅλα’, συμπληρωματικῶς πρὸς ὅσα πρὸ ἡμερῶν ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης ἐγγράψαμεν περὶ τῆς Ὀλλανδίας, παραθέσωμεν καὶ τὰ ὀλίγα ταῦτα περὶ τῆς ὀραιοτάτης, ὅσον καὶ φρονίμου Βιλελμίνης, τῆς βασιλίσσης τῶν ὀλλανδῶν.

Μόλις δεκαπενταετίς, πρὸ δεκαετίας ἐστέφθη βασιλίσσα, ὅτι καὶ ἐνυμφεύθη τὸν γερμανὸν Δούκα τοῦ Μεκλεμβούργου Ἐρρίκον, ὀξωματικὸν τοῦ γερμανικοῦ ναυτικοῦ.

Δὲν ἐπροσφάθη μέσα εἰς τὸ βαρύτατον ἐμπεῖνα ἔθιμα τῶν πριγκιπισσῶν τοῦ Ἰσπανικοῦ Ἰσποτισμοῦ, ἀφέθη μαζί μὲ τὰ τέκνα τοῦ λαοῦ, τὸν ὁποῖον μετ’ ὀλίγον θὰ ἐκπύρνα, νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀληθινὴν ἐθνικὴν ζωὴν τῆς Ὀλλανδίας. Οὐχὶ σπανίως τότε ἐθεάθη καθήμενὴ εἰς κάποιο θρανίον τῶν ὠραίων ὀλλανδικῶν πάρκων, μὲ τὴν πλέον κοινὴν ὀλλανδὴν νὰ συνδιαλέγεται μαζί της ἀφελέστατα. Ἀλλὰ καὶ σήμερον ἀκόμη, ὡς βασιλίσσα, συμβαίνει νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς πολλὰς ἐθνικὰς ἐργασίας καὶ ἀναρῶσας, ἐξ ἐκείνων, τὰς ὁποίας τὰ κάλλιστα διοργανωμένα ὀλλανδικὰ Σωματεῖα ἐπιωφελέστατα προσφέρουν εἰς τὴν πατριδα των.

Οἱ ὀλλανδοί, οἱ ἔποιοι διὰ τὰ παρασιτάσσουν τὴν σημερινὴν ὠραίαν καὶ εὐφροσύνην τῶν χωρῶν των, ὑπερανθρώπως ἐπάλασαν ἐναντίον ὄλων τῶν καταστρεπτικῶν στοιχείων, τὰ ὁποία ἡ φύσις ἐξάπλευσεν εἰς τὴν βόρειον ἐκείνην χώραν, περισσότερον παντὸς ἄλλου εὐρωπαϊκοῦ λαοῦ φαίνεται, ὅτι ἔχουν αἰσθανθῆ τὴν ὑψίστην σημασίαν τῆς ἐλευθερίας. Ἡ ὀλλανδικὴ μοναρχία εἶναι εἶδος βασιλικῆς δημοκρατίας, ὡς ἐκ τῆς ὁποίας οἱ πριγκιπες, ἀπ’ αὐτοῦ τοῦ διαδόχου τοῦ θρόνου, σπουδαζοῦν εἰς τὰ δημοτικὰ σχολεῖα τῆς Ὀλλανδίας, εἶναι μέλη εἰς ὅλα τὰ Ὀλλανδικὰ Σωματεῖα, ἔχουν πολλὰς γωφίμιας, μὲ πολλὰς ὀλλανδοῦς, καὶ εἰς τὰ σχολεῖα ὑψίστανται δημοσίας ἐξετάσεις, μαζί μὲ τοὺς ἄλλους σιγήθεις συναρμῆλαιας συμμαθητὰς των.

— Ἀφάνταστος λατρεία.

Δὲν εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῆ κανεὶς τὸν βαθμὸν τῆς λατρείας, μὲ τὴν ὁποῖαν ὄλοι οἱ ὀλλανδοὶ περιβάλλουν τὴν ἀγαπητὴν βασιλίσσαν τους. Ἀλλὰ καὶ ἐξ ἄλλου δὲν περιγράφεται ἡ καλωσύνη καὶ ἡ εὐθυδικία, μὲ τὴν ὁποῖαν ἡ Βιλελμίνη κυβερνᾷ τοὺς ὑπηκόους της. Ἀπὸ τὸν σάφρονα πατέρα της Γουλιέλμον τὸν Γ’ καὶ τὴν φρονιμοτάτην μητέρα της, τὴν βασιλίσσαν Ἐρμιν, ἔχει διδοχθῆ, ὅτι, ἀνερχομένη εἰς τὸν θρόνον, δὲν πρόκειται μόνον τυπικῶς νὰ λέγεται βασιλίσσα, ἀλλ’ ὡς μήτηρ, ὡς ἀδελφὴ ὄλων τῶν ὀλλανδῶν ἔπρεπε παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ συμμερίζεται ὄλας τὰς φάσεις τῆς ὀλλανδικῆς ζωῆς, ἀπὸ τῆς χλιδῆς δηλαδὴ τῶν ἀνακτόρων, μέχρι τῆς στερεώσεως τῆς πτωχοτάτης καλύβης τῆς πατριδος της. Καὶ ἡ λατρευτὴ βασιλίσσα τειχιότατα ἠσπάσθη τὰς πολυτίμους αὐτὰς συστάσεις τῶν γονέων της, μὲ τὰς λεπτοτέρας λεπτομερείας των.

Ὅταν πέρσει τὸν χειμῶνα εἶχε διαδοθῆ, ὅτι ἡ βασιλίσσα Βιλελμίνη ἠσθάνει, πλήθος ὀλλανδῶν συνήχθη ἐξωθεν τῶν ἀνακτόρων, ἀνομένων πληροφωρίας περὶ τῆς ὑγείας τῆς ἀγαπητῆς βασιλίσσης. Μετ’ ὀλίγον καρευσιάσθη ἀέλικας, λέγον, ὅτι ἡ βασιλίσσα ἔχει ἐλαφρὸν πυρετὸν καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ οἰκοκρήσῃ. Οἱ ἀναμένοντες ἐχάρησαν, διότι δὲν εἶχε τι σοβαρὸν ἢ ἀσθένεια τῆς βασιλίσσης καὶ διὰ νὰ ἐκδηλώσουν ἐμφαντικώτερον τὴν χαρὰν των ἤρχισαν νὰ χορεύουν ἐθνικοὺς χορούς. Ἀλλὰ κατὰ σύστασιν μερικῶν ἐκ τῶν παρατυχόντων ἐκεῖ οἱ χορευταὶ ἐβγαλαν τὰ βαρῆα ξέλινα ὑποδήματά των, καὶ τοῦτο διὰ νὰ μὴ γίνῃ θάραβος καὶ ἀνησυχία ἢ ἡσυχάζουσα βασιλίσσα των.

Δὲν εἶχον δὲ ἀδικον διὰ τὴν τοιαύτην ἀφροσύνην πρὸς τὴν Βιλελμίνην, ἀφοῦ αὐτὴ, μετὰ τινὰς ἡμέρας, συναντήσασα διαδήλασιν ἑξαργῶν ἐργατῶν, ἐσταμάτησε τὸ αὐτοκίνητόν της, ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰς μίαν ἀπὸ τὰς πλατείαις τῆς πρωτευούσης, ἐδέχθη ἀπαρρητὴν τῶν ἀπεργῶν, ἤκουσε τὰ παράπονά των καὶ πραγματικῶς ἐθεράπευσεν αὐτά. Καὶ εἰς ἀνταπόδοσιν, τὴν μετὰ ἕνα μῆνα ἐπέταυ

ΑΝΕΥ ΣΚΟΠΟΥ

της ένθρονισσώς της όλος ό λαός της 'Ολλανδίας την έφρτασεν, ώς την πλέον ζωηροτάτην έθνηκήν έσρτήν του. Τό 'Αμστελόδαμον, τό όποιον είναι ό τέταρτος λιμήν του κόσμου, κατά την ναυτικήν, έμπορικήν και βιομηχανικήν κίνησιν, έδωκε τό σύνθημα του ένθουσιώδους έσρτασμού.

— 'Η ζωή της.

Είναι ή πολυασχολωτέρα, όχι πλέον των βασιλισσών, αλλά και όλων των άλλανδών γυναικών. 'Από της 8 πρωινής ώρας άρχίζει ή εργασία της. Παρουσία ή δύο ιδιαιτέρων γραμματέων, θά διεξέλθη την άλληλογραφίαν της τσος των βασιλικών, όσων και των ίδιωτικων της υποθέσεων. 'Εκτός τούτων πρέπει νά λάβη γνώσιν και των πλειστον καθ' έκάστην άπευθυνομένων εις αυτήν συστάσεων προς βοήθειαν και προστασίαν. Θεωρεί καθήκον εις όλας καταλλήλως ν' άπαντήσῃ, πρέπει τάς περισσοτέρας εξ αυτών νά ικανοποιήσῃ. 'Ηκούσθη πολλάκις νά λέγη: «Τό έχω σε καλό, όταν τό πρωί τάς εργασίας μου άρχίζω με την βοήθειαν του πηλοίου».

Εις τά ύπουργικά συμβούλια και εις άλλα συμβούλια του στέμματος ή σοβαράς άκροάσεις παρουσιάζεται μελετημένη με σωφροσύνην και διπλωματικήν εξίαν, ή όποία πολλές φορές έντύπωσιν. Είναι κάτοχος, σχεδόν όλων των ύρωπαϊκων γλωσσών και καλλιτέχνις ζωγράφος, πρώτης δυνάμεως. 'Όταν κατά την τελευταίαν σύγκλησιν της Βουλής, ό πρωθυπουργός παρουσίασε τό κείμενον του έναρκτηριου λόγου, ή Βιλελμίνη, πριν τον ύπογράψῃ άπέφερα τεισαύτας διορθώσεις και παρατηρήσεις, ώςτε έμεινε κατάκλητος ή έπιτροπή, ή όποία ανέλαβε την σύνταξιν του έν λόγφ κειμένου.

Γαυμαρίζει εις την 1 μ.μ μετά του συζύγου της 'Ερρίκου, γερμανού Δουκός του Μεκλεμβούργου, ό όποιός, κατά το όλλανδικόν σύστημα, ούδέν δικαίωμα έχει άναμίξεως εις τά πολιτικά πράγματα της 'Ολλανδίας. Μετά το γεύμα εξέρχεται εις περίπατον έφ' άμύξης ή κωνάρας και έπειτα, επανερχομένη εις τά άνάκτορα, δέχεται τό διπλωματικόν σώμα ή άλλας άκροάσεις. Κατόπιν εξέρχεται ως άπλή άσκή ανά τους δρόμους της Χάγης και τούτο ύπαρραξάνει την προς αυτήν άγάπην και λατρείαν των ύπηκόων της.

— Τέλημ δημοσιογράφου

Εις μίαν από τάς τοιαύτας εξόδους της έπισκέψθη οικονομικόν λαϊκόν συσίτιον. 'Εθαύμασε διά την τάξιν και την καθαριότητα του ίδρύματος και έπήρασε την διευθύντριαν αυτού. Και εκείνη, θέλουσα νά προσελκύσῃ περισσότερο την βασιλικήν έντιμήσιν, ήτοιμάσθη νά δείξῃ την μεγάλην καθαροτάτην άποθήκην, εις την όποιαν έφυλάσσοντο τά διάφορα ύλικά της μαγειρικής. 'Αλλ' όποία ύπήρξαν ή εκπλήξεις πάντων, όταν μέσα εις την άποθήκην παρατηρήθη κρυμμένος κάποιος άγνωστος. 'Ενομίσθη, προς στιγμήν, άναρχικός, έπιβουλευθείς την ζωήν της άγαπητής βασιλίσσης, και παρ' όλίγον νά ύποστῇ τιμωρίαν του Λίντε. Μόνον ή Βιλελμίνη δέν άπαράχθη' εξήτησε νά τον άναγκάσῃ ένώπιόν της και εξήκριβώθη, ότι ήτο άμερικανός... δημοσιογράφος, έπιθυμῶν νά παρακολουθήσῃ όλας τάς λεπτομερείας της βίβι βασιλικής έπισκέψεως.

— Δύο ευτυχῆ έπεισόδια.

'Η άρχή της βασιλείας της Βιλελμίνης έχαιρετίσθη με δύο εξόχως βαρυσήμαντα γεγονότα. Τότε είχε τελειώσῃ ό Τραινσβαλικός πόλεμος, ό δέ γηραιός Κρούγαρ ήναγκάσθη νά καταλίπῃ την κατακτηθείσαν πατρίδα του, χωρίς ώρισμένον καταφύγιον. 'Η Βιλελμίνη άμέσως έδωκεν εις την διάθεσιν του όλλανδικόν πολεμικόν πλοίον και υπό την προστασίαν της άλλανδικής σημαίας τῷ έπιεράτῃ νά φύγῃ εκ της χώρας του. 'Όλη ή 'Ολλανδία και όλος ό παλαιός και νέος κόσμος έχαιρεκρότησα την εγγύειαν των αισθημάτων της νεαρῆς βασιλίσσης. 'Υπό την προεδρείαν και την προστασίαν της ήκηρύχθη και τό πρώτον συνέδριον της παγκοσμίου ειρήνης έν Χάγη. Καί άν μέν μετά τό μεγίστης σημασίας συνέδριον τούτο, όλος άντιθέτως, ήκηκολούθησεν ό πανευρωπαϊκός πόλεμος, δέν παίει όμως ν' άναγνωρίζεται ύφ' όλου του κόσμου ή καλωσύνη και ή εγγύεια της μοναδικής κυβερνώσης βασιλίσσης της Ευρώπης και νά προέσθῃ την εκ τούτου έντύπωσιν και τον δικαίον θαυμασμόν.

ΑΝ. Φ. ΑΣΗΜΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

Κατά παλαιάν μου συνήθειαν, άνοίγω τό παράθυρόν μου και έπισκοπῶ τον καιρόν' άγνωστον διατι εκ παιδικῆς ηλικίας ανέλαβον την ύποχρέωσιν της άτμοσφαιρικῆς έπιθεωρήσεως ανά πάσαν πρωίαν.

'Η άτμοσφαίρα γλυκεία, ό ούρανός γαλανός εις τό μέσον, θόλος δέ ροδοκόκινος εις τά άκρα. Αί πελώρια χρυσάί βελόναι του ήλιου διαπερῶσι την άνοιξιάντην άγλύν, χάνονται μέσα εις τό κενόν διάστημα και επαναφαίνονται εις τάς κορυφάς των βουνών και πύργων.

'Εσήμανεν ό κώδων της άφυπνίσεως και ή πελωρία μηχανή της αναβλαστήσεως κάτω από την έπιφάνειαν της γῆς, με άόρατον ένναμιν κινείται μυστικῶς και ταχέως και μεταδίδει εις κάθε φυτόν της γῆς νέαν βλάστησιν, νέαν ζωήν. Πυρετώδης και άδιάκοπος κίνησις, πλήν σιωπηλή και άφανής, εργασία βαθεία και περίπλοκος έν τῷ συνόλω, καταμεριζομένη όμως υπό του Θείου Ρυθμιστοῦ και διευθυνομένη υπό της φυσικῆς εξελίξεως, εκτελεείται ρυθμικῶς, όμαλῶς και ταχέως, παράγουσα οὔτω τό ώραίον, τό μέγα, τό θαυμαστόν. Δέν ύπάρχουσι πλέον άνεμοί βίαιοι και παγεροί και νέφη ώθούμενα και άλληλοσυγκρουόμενα έν τῇ φύσει διότι άρχίζει ή σοβαρά αυτής εργασία, όπου δέ εργασία μεγάλη και βαθεία, εκεί πᾶς θόρυβος και σάλος και άταξία λείπει. Σιγά, πολὺ σιγά, όσον ή άναπνοή του κοιμωμένου βρέφους, εκτελείται και προχωρεί ή θαυμασία της γῆς άναγέννησις, πλήρης μυστηρίου και κάλλους. 'Όραία και φαιδρά ή άνοιξις με την σάλπιγγα της ζωῆς, τονίζει τον έγερτήριον πωϊάνα της χαράς και άναγεννήσεως και ό αντίλαλος αυτού κρούει κάθε πονεμένην ψυχήν, άφυπνίζει κάθε ναρκωμένη καρδίαν.

Δίδω προσοχήν εις την ψυχήν μου' την βλέπω νά πετᾷ τά σπάργανα της ναρκῆς και άκνησίας με τά όποία ήτο τυλιγμένη κατά τον χειμῶνα της άπραξίας της. 'Η έλλειψις ύποχρεωτικῆς εργασίας, έπέφερε την άηδίαν της ζωῆς. Μόνον ή κίνησις φέρει την ζωήν και ή εργασία τους σκοπούς, τους πόθους και τάς έλπίδας. 'Η άνοιξις της γῆς, άναγεννᾷ και εξωραίζει την φύσιν, ή άνοιξις της ψυχῆς άναγεννᾷ τό σώμα και εξωραίζει την καρδίαν. Πετᾷ την ραθυμίαν και τάρκην, πετᾷ την άπραξίαν και άδράνειαν' σκέψις ώρισμένου σκοποῦ και δυνατής θελήσεως μοι δίδει ήδη κίνησιν και ένέργειαν, άφυπνίζει την ψυχήν και τό σώμά μου: ή άνοιξις με καλεῖ έξω' πείθω τον έαυτόν μου και εξέρχομαι.

Πολλοί άνθρωποι διασταυρόνουσι τους δρόμους του Γαλατά' βαδίζουσιν όλοι με πρόθυμον βέδισμα και προς ώρισμένον, φαίνεται, σκοπόν τό πρόσωπόν των είναι ζωηρόν και φαίνονται άνθρωποι ξεκουρασμένοι' κινείται τό βλέμμα ταχύ δεξιᾷ και αριστερᾷ, έτοιμον ν' ανταποκριθῇ εις τον χαιρετισμόν γνωστοῦ ή φίλου' οι περισσότεροι χαιρετοῦν στρατιωτικῶς, διά ν' άποφύγωσι τον κόπον της άποκαλύψεως και ίσως χάριν συντομίας' άκούω συχνά τάς φράσεις: «καλή μέρα, ώρα καλή, γιά ποῦ; γιά σου», προφερομένας έσπευσμένως και... δρόμο. Σκοπός και θετικότης χαρακτηρίζει τό σύνολον της κινήσεως ταύτης' σπεύδω ήδη και εγώ, βλέπουσα και τους άλλους σπεύδοντας' ό άνοικτός καιρός, ή γελαστή ήμέρα έζωογόνησεν όλους, φαίνεται' προχωρῶ, αλλά ποῦ; εξήλθον άνευ ώρισμένου σκοποῦ. 'Αναβαίνω τό Γιουξέκ-καλδιριμ' και έδῶ οι άνθρωποι σπεύδουσιν' άρά γε τί έχει έκαστος εις τον νοῦν του; ύποθέτω, ότι τό πρόγραμμα των κινήσεών του κατηρτίσθη ήδη έν τῷ έγκεφάλφ του. 'Επί τέλους εὔρεθη και ή αντίθεσις' συναντῶ και μερικους βραδύνοντας' αυτοί είναι οι ναρκωμένοι' εις αυτούς δέν εισέδυσεν ή κίνησις της ζωῆς και της άνοιξεως ή ζωηρότης' φαίνονται κουρασμένοι, οὔδένα χαιρετῶσι και αδιαφοροῦσι προς όλα' δέν είναι άρά γε δυνατόν νά μεταδώσῃ τις και εις αυτούς την κίνησιν αυτήν της ζωῆς;

Τριγύρω μου όμως άνδρες μόνον' γυναίκες εγώ και μία-δυό άλλαι' τώρα διακρίνω εμπρός μου γραίαν έπαρχιώτιδα, ως φαίνεται εκ της ένδυμασίας της' παρατηρεῖ μετά προσοχῆς του παντοπόλου τάς ελαίας και τά φασούλια' τίποτε άλλο

δέν έπισπᾷ την προσοχήν της' και αυτή εξήλθε διά σκοπόν τινα.

Λοξοδρομῶ έντός στενοῦ δρόμου' και έδῶ ή αυτή έπίσπευσις των διαβατῶν, άν και άραιοτέρα ή κίνησις. Στρέφω ύψηλά τό βλέμμα και διά μέσου των ύψηλών κειρίων διακρίνω τον ούρανόν και τον ήλιον νά λάμπῃ. Εἰς τινα παράθυρα γυναικείαι κεφαλαί κινούνται' επί τέλους εὔρον και τάς γυναίκας, τάς μελίσσας της οικογενειακῆς άνοιξεως. 'Υψόνουσι παραπετάσματα, άνοίγουσι παράθυρα, ρίπτουσι ταχύ βλέμμα εις τον δρόμον και... δρόμο και αὐται μέσα. 'Όπισω από τά δαντελωτά παράθυρα διακρίνω και έδῶ την ζωήν του σκοποῦ και της θετικότητος. Μόλις ό ήλιος άνέτειλεν ή εργατική σύζυγος έκινήθη' άφροῦ προέπεμψε τον σύζυγόν της ήρχισε πυρτωδῶς νά κινήται' εξύπνησε τά μικρά ν' άποστείλῃ εις τό σχολεῖον ένωρίς' ή μεγαλειτέρα θυγάτηρ βοηθεῖ προθύμως την μητέρα. Εὐκίνητοι, ζωηροί ως ή άνοιξις και καθαροί ως ό ούρανός αυτός, με την ένδυμασίαν της εργασίας και την καλοκτενισμένην κόμην των. Τακτικά και εργατικά' ως αἱ μελίσσας άερίζουσι κοιτώνας, καθαρίζουσι δωμάτια, προετοιμαζουσι τό φαγητόν. Περίπλοκος και λεπτή είναι και αυτή ή εργασία, πλήν γινομένη τακτικῶς και έπιμελῶς' ρυθμίζει τό πᾶν και εξωραίζει τον οἶκον' τοιοῦτοι οἶκοι ζωογονοῦσι την οικογένειαν και θεμελιούσι την εὐτυχίαν. 'Αλλά και εις την κίνησιν ταύτην εὔρον την αντίθεσιν' βλέπω εις τινας υἱίας άκόμη παράθυρα κλεισά και άφωνα' οὔδεμία σκιά κινήσεως έντός αυτών' άπραξία και νέκρωσις βασιλεύει έντός των οἶκων' έδῶ φογγαλίζουσι πάντες μέσα εις την θαρσίαν άτμοσφαιραν του ύπνου της ήμέρας' οι σύζυγοι έσυνειθισαν μέχρι της μιάς μετά τό μεσονύκτιον νά δέχονται, ή δέ δεσποινίς μέχρι των δύο άναγινώσκει μυθιστόρημα, διότι ήτο περιέργος νά μάθῃ τό τέλος δύο έρωτολήπτων' τά μικρότερα δέν τολμῶσιν οι ύπηρέται νά εξυπνήσωσι, διά νά τραφῶσι καλά υπό του ύπνου. Οι ύπηρέται κάτω άληθῶς κινούνται' καθαρίζουσιν έντός λεπτοῦ όσα φαίνονται, αναποδογυρίζουσι καθαρά και άκάθαρτα και σπεύδουσιν από την πλαγίαν θύραν νά συναντήσωσι τον φίλον ή την φίλην των διά νά προμηθεύσωσι δῶρα εκ των τροφίμων της οικίας.

— Μιά δεκάρα, μιᾷ δεκάρα, κυρία, και μοῦ προτείνει δέσμην ἰων μικρός άνθοπόλης. Τό στήθος του άνοικτόν και διακρίνω την κίνησιν των νεύρων, τά όποία έξογκοῦνται από την δυνατήν φωνήν του, διά νά προσελκύσῃ αγοραστάς. Γύρω μου άλλη κίνησις πυρετώδης' ταχείαι συλλήψεις ιδεῶν και έξωτερικεύσεις αυτών με βλέμματα, χειρονομίας και κινήσεις διαφόρους.

'Απλῶνω την χεῖρα τώρα με ώρισμένην σκέψιν και παίρνω την δέσμην των ἰων.

— 'Όρα καλή, γιά ποῦ;

— Ποῦ πηγαινεις; έρωτῶ την πτωχήν γνωστήν γυναίκα, ή όποία βαδίζει ταχέως.

— Στή δουλειά, και σεῖς;

— Γι' αυτά τά άνθη, εἶπα μηχανικῶς.

— Χά, χά, είναι τόση βία;

— Βέβαια, μ' αυτά, σάν σήμερα, εῤρανον νεκράν την άδελφή μου' μ' αυτά θά κάμω σήμεραν τό μνημόσυρόν της.

— 'Αφισε τώρα τους πεθαμένους και κύταξε τους ζωντανούς' εκείνοι κοιμοῦνται ήσυχά.

— 'Εχεις και σύ βάσανα; ήρώτησα.

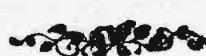
— Και ποῦς δέν έχει σήμερα; αλλά δόξα τῷ Θεῷ, νηστική δέν εἰμεινα' δουλεύω και κουράζομαι την ήμέρα και τό βράδυ με παίρνει ύπνος, δίχως νά προφθάσω νά συλλογισθῶ τά βάσανά μου. Νά, εῤφασα.

Σταφει εις ένα δρόμο και μ' άφινει.

'Επιστρέφω γρήγορα και εγώ' ό περίπατός μου έτελειώσεν, άλλ' ύπῆρξε διδακτικός' ή ζωηρότης και κίνησις των ανθρώπων επέδρασεν επ' έμού' έπέστρεφον με ώρισμένον σκοπόν' ή κίνησις και ή θελήσις με παρουσίασεν εργασίας.

Φθάνω με σπουδήν εις την γειτονιάν μου, θέτω εμπρός μου εις έν άνθοδόχηον τά άνθη και γράφω τάς παρούσας γραμμάς διά τους άναγνώστας του «'Απ' Όλα». 'Ηδη εὐτυχίζω τους νεκρούς, ποῦ ήσυχάζουσι, και μακαρίζω τους θνητούς' εκείνους, ποῦ τακτικῶς κινούνται και εργάζονται.

ΖΩΗ ΜΕΛΑΝΔΙΝΟΥ

ΤΟΝ ΛΟΓΟΝ ΕΧΟΥΝ ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΠΕΖΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Δευτέρα κοινωνική έρευνα του «'Απ' Όλα»

ΠΕΝΘΗ

ΠΟΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΙΔΑΝΙΚΗ ΣΥΖΥΓΟΣ;

ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ ΜΑΣ

Και εις άθλοθέτης.

«Μετά πολλού του ενδιαφέροντος παρακολουθών τας άπαντήσεις της ύφ' όμων υπό συζήτησιν τεθείσης κοινωνικής έρευνας εις το «'Απ' Όλα», έναθρομήθηνα ένα θεϊόν μου, όστις, προκειμένου περι τοιαύτων ζητημάτων, έσυνήθιζε να λέγη τά εξής: «'Εάν είσαι τυχερός και άτυχής την γυναίκα, ποϋ θα πάρῃς, είναι δια να πατῃς στα ούράνια, εάν δέ, κατά κακήν σου τύχην, ποτύχης, τότε είναι μάτια μου, να σκάψῃς τῆ γῆ και ζωντανός να μῆτῃς μέσα».

«'Ωστε άληθινήν ιδανικήν σύζυγον δύναται να θεωρήσῃ και να ονομάσῃ εις άνῆρ εκείνην, ἡ όποια κατά καλήν του τύχην του έτυχε να φέρῃ προσόντα κατασκευῆς και προτερημάτων άρεστα αὐτῷ νομίζῃ.

«'Την ιδεάν μου αὐτήν πιστεύω να άσπίζεται και δ φίλος Καρδιαλῆς.—Α. Α.»

«Υ. Γ. — 'Εκείνον, τόν όποϊον θέλτε θεωρήσει, δε άπέστειλε τῆν όρθοτέραν άπάντησιν και τόν καλύτερον όρισμόν επί του ζητήματος τούτου, εάν τὸ επιτρέψτε, θέλω του προσφέρῃ δι' άνάμνησιν ένα μελανοδοχείον λεπτῆς σινικῆς τέχνης.—'Ο ίδιος».

Ευχαριστῶ τόν κύριον Α. Α. δια τῆν άθλοθεσίαν του καύτην και τόν παρακαλώ, όπως μᾶς πληροφορήσῃ τῆν διέυθυσιν του. Τὸ δῶρόν του θέλει δοθῆ εις τῆν καλύτεραν κριθησομένην άπάντησιν.—Δις 'Ιάνθη.

Μία συνογίς.

«'Όπως είμεθα πάντοτε άχώριστοι, δι' αὐτὸ θα μᾶς επιτρέψῃ ἡ προσφιλές 'Ιάνθη να εκφέρωμεν όμαϋ τῆν γνώμην μας περι τῆς ιδανικῆς συζύγου.

«'Αιπὸν φανταζόμεθα τῆν ιδανικήν μας ούτω: Σωματικῶς μετρίου άναστήματος, ξανθούλαν, με μάτια πλουμιστά και ζωηρα, ποϋ να μᾶς ξετραλλαινουν. Πνευματικῶς δέ άριστά άνεπτυγμένην, έξυπνην, να γνωρίζῃ ξένας γλώσσας. Να ξεύρῃ προσέτι όλίγην μουσικήν, δια να ἔχῃ τῆν δύναμιν να μᾶς παρηγορῇ, όταν θα είμεθα θλιμμένοι. Προσέτι δε και όλίγην ραπτικήν, ώστε να μῆ περιμένῃ τὸ γούστο τῆς ραπτρίας της, ποϋ θα τῆν κάμῃ ενίστε καρικατούραν, αλλά να ἔχῃ φυσικήν καλαισθησίαν, δια να μῆ σπαταλῆ άδικως τὰ χρήματα. 'Εν ενί λόγῳ να είναι Ικανή δι' όλα, δλδ. να ἠμπορῇ να διευθύνῃ τὰ του οίκου της, αλλά να μῆ είναι και ξένη του κόσμου. 'Απειναντίας θέλωμεν τῆν ιδανικήν μας τόσον χαρίεσαν, ώστε να τῆν ζηλεύουν όλοι. Να είναι μὲν ύπερήφανος, άλλ' άφελῆς. Να μῆ ἔχωμεν όμως και πεθερά δια να επιμηθῇ ἡ ιδική μας μητέρα ως τιαούτη.—'Οι δύο μέλλοντες σύγγαμβροι».

Άληθῶς άφελῆς.

«'Ασπρη, παχειά, άφράτη, με μαύρα μάτια και μαύρα μαλλιά, με πρόσωπον στρογγυλόν, γλυκύτατον. 'Ισως να ζητῶ πολλά έξωτερικῶς, άλλ' ως προς τῆν ψυχῆν θα ζητήσω περισσότερα, κινδυνεύων οὕτω να φανῶ άπαιτητικός' άλλ' άφου πρόκειται περι ιδανικῆς! Και πρώτα απ' όλα θα ἠθελα να ἦτο άφελῆς, αλλά άληθινά άφελῆς, με μιά άφέλεια παιδική, άποτυπωμένη στο παιδικό της προσωπο και στα όραία μάτια της. Να μῆν είναι όλος διόλου άμοιρος οικιακῶν γνώσεων, αλλά να δύναται και να ξεύρῃ πῶς να φέρεται και να παρῃ τόν καιρόν της, όταν δεν ἔχῃ εργασία. Να είναι μεμορφωμένη κατά τὰς απαιτήσεις τῆς εύγανείας, αλλά να ἔχῃ έμβριθεῖς γνώσεις θρησκευτικῆς άγωγῆς και να ἔχῃ λάβει άρχικά μαθήματα ἠθικῆς.

Νά, νά, νά, να ἔχῃ, όλο ζητῶ και βλέπω, δετ είναι δύσκολον να τὰ εύρω όλα, ένα τέτοιο θησαυρὸ άνύπαρκτο, και γι' αὐτὸ δὲν παύω από του να τῆν θεωρῶ μόνον ιδανικήν. Τί κριμα!»

Άθελήτως—ένστικτως.

«Μ' εύρίσκει τόσον άπαράσκευον προς άπάντησιν ἡ έρώτησίς σας.

«'Ιδανική σύζυγος!

«'Αλλ' ιδανική σύζυγος δι' ἑμέ θα είναι εκείνη, τῆν όποϊαν θα συμπαθῆσω, και προς τῆν όποϊαν θα πλησιάσω άθελήτως και αἰώνι άνστικτως, τόσον, ποϋ άσφαλῶς θα είμαι άνίκανος προς ύτολογισμούς και προς ταξιύστησιν τῶν άπαιτήσεών μου.

«'Απαιτήσεων;!
«'Αλλά τί επί πλέον άπαιτήσεις θα τολμήσω να ἔχω από τὸ τραφερόν αὐτὸ δν, τὸ όποϊον θα μοϋ φέρῃ τῆν εύλογίαν τῆς άγγελικότητός του και τῆν παρηγορον άρμονίαν, μεθ' ἧς θα ἔρχεται να με συμπληρώσῃ!

«'Τί βέβηλος, Θεέ μου, έρώτησις! — Σπ. Θ.»

Ψυχικὸν σθένος.

«Εἰς τῆν έρώτησιν σας ἐν τῷ άγαπητῷ «'Απ' Όλα» σπεύδω ν' άπαντήσω ως εξής:

«'Εν πρώτοις τῆν ιδανικήν μου σύζυγον τῆν θέλω να ἔχῃ δόσιν ώραιότητος τέσπην, ώστε και από τὸ έξωτερικόν κατ' άρχάς να δύναται να μοι έμπνεύσῃ συμπάθειαν. Θα ζητήσω επίσης από τῆν ιδανικήν μου σύζυγον να ἔχῃ μόρφωσιν άνάλογον προς τῆν ιδικήν μου, γνώσεις άριστάς περι τῆς σημερινῆς κοινωνίας, ἐν ἣ προώριεταί να ζῆσῃ ως σύζυγος και ως μήτηρ, τούτέστι να μῆ είναι άπολωλὸς πρόβυτον, προ πάντός δε να είναι ύγιής, συν τούτοις κερτοικισμένη με ἠθικὰς άρχάς επίσης ὑμῖς, ἵς να ἔχῃ σφυσηλατήσῃ ἡ άνατροφή και τὰ καλὸν παράδειγμα τῶν γονέων της.

«'Νά ἔχῃ ψυχικὸν σθένος τοιαύτον, ώστε να δύναται να άντιμετωπίσῃ τὰς άναποφεύπτους δοκιμασίας τῆς τύχης του συζύγου της, τέλος, να είναι εϋπροσήγορος και γλυκαία τῶς τρόπους, δετ δε και επιεικῆς εις τῶς τυχόν άδυναμίας ἡ ελλείψεις του συζύγου της.

«'Με τοιαύτα προσόντα φαντάζομαι, δετ μία κόρη δύναται να άποβῇ ιδανική μου σύζυγος. 'Όσον δε άφορῇ τὸ οικονομικόν μέρος του ζητήματος, νομίζω, δετ πρέπει, εάν εις αὐτὸ ἡ ιδανική ἔχῃ ελλείψιν, να είναι εις θέσιν ὀ ιδανικός να τῆν συμπληροῖ, ἡ και τανάπαλιν, άλλως, με γλίσχα δηλ. οικονομικά μέσα, καθιστῆ κανείς δυστυχῆ και εαυτὸν και τῆν ιδανικήν του και δετ περισσότερον τὰ τέκνα, όσα θα ἔχον τῆν άτυχίαν να γεννηθῶσιν υπό τοιαύτους ὄρους.—Β' αγγαίος».

Νά τραγουδῇ εϋμορφα.

«'Η κόρη, ποϋ θ' άγαπήσω, θέλω να είναι λυκοπαρεος, με ξανθούς και όραίους πλουόμεους επί τῆς κεφαλῆς, μετρίου άναστήματος και λεπτοφυῆς. Κυρίως όμως τῆν φαντάζομαι με καρδίαν έμπλεον αίσθημάτων, δυναμένην σθαναρῶς να συμμερίζεται τὰς θλίψεις μου και τὰς ἡδονὰς μου και να ύποφέρῃ με εθελουσίαν και εγερνέρεισιν τὰς διγούσας τῆν μητρικήν καρδίαν πιρρίας. Ζητῶ κόρην άμειλωμένην μάλλον δια τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς και οὐχί του σώματος της, εύγενῆ, ύπομονητικήν και άρκούντως εγγράμματον, προ πάντός όμως έρσασίμολην και καλλιτέχνηδα τῆς φωνητικῆς μουσικῆς. Τὸ προτέρημά της αὐτὸ δύναται πλείστας ελλείψεις ν' άντικαταστήσῃ και να με τῆν παραστήσῃ ως τέλειον δν, τὸ όποϊον από πολλὰυ έπιδιώκω ἐν τῆ πραγματικότητι. Φαντάζομαι τῆν σύζυγόν μου οὐχί άμοιρον και άπειρον τῶν ἐν τῆ κοινωνίᾳ αλλά έπιδεξιῶς προ του γάμου της προδιαταθειμένην περι τῶν εις τὸ μέλλον καθηκόντων της. Τέλος, αν θέλῃ, όπως εϋθεμία άδεξιότης διαταράξῃ τῆν εϋτυχίαν μας, να είναι και όλιγον οικονομικὸ οικοδόσασα και εγερνέρεισ προς τόν καλλωπισμόν και τὰς άλλας ματαιολογίας του βίου.—Α. Προποντιδής».

Με τῆν μαύρη τῆν μεταξίνη περιβολῆ της, με τὰ κρέπια, ποϋ τῆς καλύπτουν τὸ πρόσωπο, κάποια όραία γυναίκα περνᾷ.

«'Όλοι παραμεροϋν στο πέρασμά της και όλοι, όσοι βλέπουν τὰ μαύρὰ της ρούχα — τὸ μετάξι και τὸ βελούδο — τὰ σύμβολα αὐτὰ του πένθους, τῆν λυποϋνται και τῆν συμπαθοϋν εις τῆν θλίψιν της.

Και ἡ γυναίκα εκείνη περνᾷ.

«'Υστερ' απ' αὐτῆν κάποια άλλη διαβαίνει από τόν ίδιον δρόμον. Τὸ φόρεμά της με τ' άνοικτὰ του χρώματα δὲν φανερόνει τὸ πένθος τὰ κρέπια, ποϋ προκαλοϋν τῆν συμπάθειαν, δὲν καλύπτουν τὸ χλωμὸ πρόσωπό της.

Κάποιο μάλιστα μειδιᾷμα άγωνίζεται να κρατηθῇ επάνω εις τὰ χεῖλη της. Είναι θλιμμένη στ' άληθινά, με δὲν πρέπει να δείξῃ τῆν λύπη της; πενθεῖ πραγματικῶς ἡ καρδιά της και όμως δὲν ἔχει οϋτε τῆν παρηγορίαν, ποϋ χαρίζει ἡ εκδήλωσις.

Κάνεις δὲν φαντάζεται τὸ δράμα αὐτὸ τῆς καρδιάς της, ανάμεσα εις τῆν άδιαφορίαν του κόσμου.

Και ἡ γυναίκα εκείνη περνᾷ.

«'Ας συμπαθοϋν οἱ άλλοι τὰ φανερά πένθη. Για με, στῆ καρδιά μου πάντα θα ύπάρχῃ ἡ συμπάθεια προς τοὺς μυστικούς πόνους, στα πένθη, ποϋ κρύπτονται βαθειά στῆ ψυχῆ, χωρὶς να ζητοϋν καν τῆν παρηγορίαν εις τὰ μαύρα ρούχα και εις τῆν εκδήλωσιν.

Θύμος.

ΤΟΡΑ Π' ΑΝΘΙΖΕΙ Η ΠΑΣΧΑΛΙΑ

'Ανθισ και πάλ' ἡ πασχαλιά,
πλουμισμένοι έμύοισαν οἱ κάμποι,
κλαιδοϋν τὰ ξάννοιασια πουλιά
χλιαρὸς ὁ ἥλιος χρυσολάμπει,
φτερωτὸ τῆς άνοιξης τ' άγρι
μυρωδιὰς σκορπίζει και φιλιὰ.
Πᾶμε στο παληῶ μας τὸ λημέρι,
άνθισ και πάλ' ἡ πασχαλιά.

'Ερημ' ἡ φωλιὰ μας καρτερῆ,
ἡ βουσοϋλ' απ' ἔσο μᾶς προσμένει,
ἡ μυστικὰ προσβάλλ' ἡ δροσορῆ
κ' ἡ μεγάλη λούκα ἡ φουντωμένη
όλα λαχταροϋν τῆν ώμορφιά σου
με τὰ μεταξίπλεκτα μαλλιά.
Πᾶμε στῆν παληᾶ τῆν συντροφιά σου,
άνθισ και πάλ' ἡ πασχαλιά.

«'Ω! αν είναι όνειρο ἡ ζωῆ,
θέλω τᾶν' ωραῖο τ' όνειρό μου
μακρὰ απ' του κόσμου τῆ βοῆ
εκρυφα βαθειά τὸ θησανρό μου:
'Ανθη, κλαιδήματα κ' άστέρια,
λόγια τῆς άγάπης και φιλιὰ.
Πᾶμε στα κρυφὰ μας τὰ λημέρια,
άνθισ και πάλ' ἡ πασχαλιά.

Μίσο' στῆν ερημῆ μας τῆ φωλιὰ
ἡ γλυκαία εϋτυχία περιμένει
μ' άνοικτῆ κ' διόθρημη άγκαλιὰ
άγροπνη για μᾶς και διασασμένη.
'Απ' τῆ λύπη εκείνη τῆν αἰώνια
ἡ χαρὰ γεννήθηκ' ἡ παληᾶ,
όπως απ' τοὺς πάγους κ' απ' τὰ χιόνια,
άνθισ και πάλ' ἡ πασχαλιά.

→ 27 ←

ΤΟ

ΛΕΥΚΟΝ ΓΑΝΤΙ

— ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΕΚ ΤΟΥ ΓΑΛΛΙΚΟΥ —

συνέχεια από σελ. 310

Ὁ Κυπριανὸς ἀπεφάσισε, συμφώνως πρὸς τὰ ἀρχαῖα σχέδια νὰ κάμῃ καλλυνητήριον τὸν παλαιὸν κοιτῶνα τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ τὴν παρ' αὐτὸν αἰθούσαν νυμφικὸν δωμάτιον.

Ἐπειδὴ ἐπεθύμει ὁ νέος, ὅπως τὰ δωμάτια διαρρυθμισθῶσι κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν τῆς Μαρίκας, τὴν παρεκάλει, ὅπως ἔρχεται εἰς τὴν ἑπαυλιν ὅσον τὸ δυνατόν συχνότερον καὶ οἱ δύο ἐπερνοῦσαν τὸ μεγαλεῖτερον μέρος τῆς ἡμέρας τῶν ἐν μέσῳ τῶν ἐργατῶν, ὀδηγοῦντες, συμβουλευόντες, καὶ παντοιοτρόπως διευθύνοντες τὸ ἔργον τῶν. Ἐν μέσῳ ὅλης αὐτῆς τῆς κινήσεως ἡ Μαρίκα συνειθίσε νὰ ἐπαναλαμβάνῃ:

— Πόσον εἶναι εὐχάριστον, πόσον εἶναι ὄραϊον νὰ οἰκοδομῇ κανεῖς! Ὅταν ἤμην μικρά, ἀπὸ ὅλα τὰ παιγνίδια ἐπροτίμων τὰ παιγνίδια τῶν οἰκοδομῶν.

Ὁ Κυπριανὸς εἰς τὰς σκοτεινὰς γωνίας τῶν δωματίων τῆς ἐθλίβε τὰς χεῖρας καὶ τὰς ἐφίλει περιπαθῶς. Ἡ Μαρίκα πλέον δὲν ἐσκέπτετο τὸν Βερτράνδον, ἀφοῦ οὐδεμία ἄλλη τοῦ λοιποῦ τῆς ἀπέμενε ἀμφιβολία περὶ τῆς φωτογραφίας.

Ἄλλ' ἓνα βράδυ, ὅταν ἀκριβῶς παρηκολούθει ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ἐργασίας τοῦ μέλλοντος γαμηλίου κοιτῶνος, παρετήρησεν ὑπὸ τινα ἀνεγερθεῖσαν σανίδα τοῦ δαπέδου κάποιον ἀντικείμενον κεκαλυμμένον ἀπὸ σκόνην.

— Μπα! ἐν εὐρημα! εἶπεν ἡ Μαρίκα.

— Τί εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Κυπριανὸς τὸν ἐργάτην.

— Δὲν εἰξεύρω, κύριε... Μοιάζει σὰν φάκελλος ποῦ ἔχει κάτι μέσα.

— Δόσε ἐδῶ.

Ὁ Κυπριανὸς ἐπῆρε τὸ ἀντικείμενον. Ἦτο ὄντως εἰς φάκελλος χάρτινος.

— Παράξενον. Ὑπάρχουν ἐπάνω γράμματα παρετήρησεν ἡ Μαρίκα.

Ὁ Κυπριανὸς ἐξήτασε καλλίτερον τὸν χαρακτήρα τῶν γραμμάτων ἐκείνων καὶ ἀνεφώνησε:

— Τὸ γράψιμο τοῦ ἀδελφοῦ μου! εἶπε κάπως ταραχθεὶς.

— Μπα! τοῦ ἀδελφοῦ σας; Ἄς ἴδωμεν.

Ἡ κόρη ἔκυψε καὶ ἐπὶ κίτρινον φακέλλου, τοῦ ὁποίου τὰς ἀκρας εἶχε καταφάγει ἡ ὑγρασία, ἀνέγνωσε: 18 Σεπτεμβρίου 1896. Τότε ἠρώτησε:

— Τί νὰ σημαίνει ἀρὰ γε αὐτὴ ἡ χρονολογία;

Ὁ Κυπριανὸς ἀπήντησε στενοχωρηθεὶς.

— Δὲν εἰξεύρω.

— Εἶναι ὄντως τὸ γράψιμον τοῦ ἀδελφοῦ σας;

— Μάλιστα, εἶμαι βέβαιος.

— Ἄλλ' ἔχει καὶ παρακάτω καὶ μίαν ἄλλην γραμμὴν. Δὲν βλέπετε;

Ἀφοῦ ἐτίναξαν τὴν σκόνην ἀπὸ τὸν φάκελλον, ἡ Μαρίκα ἀνέγνωσε καὶ τὴν δευτέραν γραμμὴν, ἡ ὁποία ἦτο πλέον ἡμισβεσμένη: 27 Μαΐου 1896. Ἡ χρονολογία ἐκείνη τὴν ἐνέβαλεν εἰς σκέψεις. Ἐφαντάζετο, ὅτι ἐνεθυμεῖτο τὴν ἡμερομηνίαν ἐκείνην καὶ μὲ φωνὴν ὑποτρέμουσαν εἶπεν εἰς τὸν Κυπριανόν:

— Ἄλλά, νομίζω, ὅτι αὐτὴ ἡ ἡμερομηνία εἶναι...

Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα παρετήρησε τὸν μνηστῆρά της. Οὗτος δὲ μὴ γνωρίζων τί ἐφανέρονον αἱ δύο αὐταὶ ἡμερομηνίαι, ἤνοιξε σήσας τὸν φάκελλον μὲ δάκτυλα ἀσταθῆ.

— Μπα! ἐφώνησε, τί ἔχει ἐδῶ μέσα;

Δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν του. Εἶχεν ἀναγνωρίσει ἓνα γάντι μέσα εἰς ἐκεῖνον τὸν μυστηριώδη φάκελλον. Παρετήρησε τὴν Μαρίκαν καὶ ἠσθάνθη αἴφνης τὰ αἶμα νὰ τὸν πνίγη εἰς τὸν λαιμόν.

— Πῶς; ἓνα γάντι; ἐψιθύρισε ἡ νεῆνις.

Ὅντως ἦτο ἓν γάντι, τὸ ὁποῖον ἄλλοτε θὰ ἦτο λευκόν, μὲ τρεῖς μαύρας ραβδώσεις καὶ σχεδὸν κατακλιδωμένον ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν καὶ τὴν πολυκαιρίαν.

Ἡ Μαρίκα ἔγινε κάτωχρος.

— Δόσατέ μου νὰ τὸ ἴδῶ, εἶπεν ἡ κόρη μὲ χαμηλὴν φωνήν,

ὡς ἂν μυστηριώδῃ τι νὰ ἀπεκαλύπτετο μεγαλοπρεπῶς πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ τῆς καρδίας της.

Ἡ Μαρίκα ἐξήτασεν ἐπιμελῶς τὸ γάντι ἐκεῖνο, ἦτο γάντι τῆς δεξιᾶς χειρὸς. Εὐθὺς ἐβύθισεν ἐντὸς τοῦ δύο δακτύλους της: ἦτο ἀκριβῶς εἰς τὸ μέγεθός των. Οἱ ὀφθαλμοὶ της τότε ἐθολώθησαν.

— Ποία εἶναι ἡ νεωτέρα χρονολογία; ἠρώτησεν αὐτὴ καὶ ἡ φωνὴ της ἔτρεμε τόσον, ὥστε θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι εἰς λυγμὸς μόλις ἐκρατεῖτο εἰς τὸ βάθος τοῦ λαιμοῦ της.

Μὴ ἀναμένουσα τὴν ἀπάντησιν, ἀνέγνωσεν ἐπὶ τοῦ φακέλλου: 18 Σεπτεμβρίου 1899. Τότε, στρεφομένη πρὸς τὸν Κυπριανόν τοῦ λέγει:

— Δὲν εἶναι, νομίζω, ἡ ἡμερομηνία, καθ' ἣν ἀνεχώρησεν ὁ Βερτράνδος διὰ τὸ ἄσυλον;

— Διὰ... τὸ ἄσυλον... Μὰ... δὲν πιστεύω.

— Καὶ ὅμως εἶναι αὐτὴ... Ἦμεθα εἰς τὴν ἐκδρομὴν τὴν δωδεκάτην Σεπτεμβρίου, μὲ τὴν ροδοστολισμένην λέμβον, δὲν ἐνθυμείσθε; Ὁ δὲ ἀδελφός σας ἔφυγε πέντε ἢ ἕξ ἡμέρας μετὰ ταῦτα.

— Φρονεῖτε;

— Εἶμαι βεβαία. Θέλετε νὰ μοῦ δώσετε τὸ γάντι αὐτό;

— Τί θὰ τὸ κάμετε;

— Διὰ νὰ τὸ συνδυάσω μὲ τὸ ἄλλο γάντι, ἀπήντησεν ἡ κόρη μὲ μελαγχολικὸν μείδισμα.

Ὁ Κυπριανὸς δὲν ἠθέλησε νὰ τῆς δώσῃ τὸ γάντι. Εἶχεν ἀντιληφθῆ πλέον τὰ πάντα. Τὸ ἐθλίψε μέσα εἰς τὰ δάκτυλά του μὲ λύσαν καὶ ἔρριψε πρὸς τὴν Μαρίκαν βλέμμα ἐχθρικόν.

Ἡ νεῆνις ἀπεμακρύνθη, κλονιζομένη διὰ νὰ μὴ κάμῃ σκηρὴν διενέξεως μὲ τὸν μνηστῆρά της πρὸ τῶν ὑπηρετῶν καὶ τῶν ἐργατῶν. Διέσχισε τὸ γειτονικὸν δωμάτιον, τὸν πρῶτον κοιτῶνα τοῦ Βερτράνδου, καὶ ἔρριφθη ἐπὶ ἐνὸς καναπέ ἀχυροστρωμένου, ὁ ὁποῖος εὐρίσκετο εἰς ἓν παράπλευρον δωμάτιον.

Ὁ Κυπριανὸς ἤλθε κατόπιν της καὶ τὴν συνήντησε. Τὰ βλέμματά του πλέον δὲν εἶχόν τι τὸ ἐχθρικόν, εἶχε κατορθώσει νὰ ἐπιβληθῆ εἰς τὸν ἑαυτὸν του.

— Μαρίκα, τί ἔχετε; τὴν ἠρώτησε γονυπετῶν πρὸ τῶν ποδῶν της. Δὲν θέλετε νὰ μοῦ εἰπῆτε;

Ἡ κόρη ἔκλαιε, τὸ πρόσωπόν της ἔκρυπτεν ἐντὸς τῶν χειρῶν της. Ἐκεῖνος ἠθέλησε νὰ ἀπομακρύνῃ τὰς χεῖράς της καὶ ν' ἀποκαλύψῃ τὸ πρόσωπόν της, ἠθέλησε μάλιστα νὰ πλησιάσῃ τὰ χεῖλη του εἰς τὰ χεῖλη της. Ἡ Μαρίκα ὅμως ὀπισθοχώρησεν.

— Ἀφήστε με, τοῦ εἶπε.

— Μπα! καὶ διατί;

— Μὲ ἠπατήσατε.

— Ἐγώ; πότε;

— Ὅταν μοῦ εἶπετε, ὅτι ἡ φωτογραφία ἐκείνη ἦτο ἰδική σας. Ἦτο τοῦ ἀδελφοῦ σας. Ὁ ἀδελφός σας ἦτο ἄλλοτε μαζί μου εἰς τὸ ἀμάξι, καὶ ὄχι σεῖς, εἰς ἐκεῖνον εἶχα δώσει τὸ γάντι αὐτό!

— Μαρίκα!

— Ἐκεῖνος μὲ ἠγάπα...

— Μαρίκα! Μαρίκα μου!...

— Ἐκεῖνον ἐγώ...

— Σεῖς;

Ἡ Μαρίκα δὲν ἐτελείωσε τὴν φράσιν της. Ἐκρυπεν ἐκ νέου τὸ πρόσωπόν της ἐντὸς τῶν χειρῶν της καὶ εἰς λυγμὸς ὑψωσε τοὺς ὤμους της.

(ἀκολουθεῖ)

Ἐφθασαν:

ΠΡΟΣΩΠΙΔΕΣ ΝΕΟΤΗΤΟΣ,

Montonnières, Πεταλοῦδες, Ταινία μετώπου, Ταινία πρὸς διαμόρφωσιν τῆς ρινός, Loups, Ζῶναι κλπ.

Ἐπίσης εὐρίσκονται Κρέμα Ἀφροδίτης ἀριθμ. 35 κατὰ τῶν κηλίδων καὶ πρὸς λεύκανσιν τοῦ προσώπου, Suc de Laitue ἀριθμ. 8 (λευκαίνει τὸ δέγμα καὶ κρατεῖ τὴν ποῦδραν), Lotion de Beauté ἀριθμ. 12 (διατηρεῖ τὴν δροσερότητα τοῦ δέρματος), Fleurs de Neige ἀριθμ. 88 (ρευστὴ ποῦδρα, ἣτις λευκαίνει τὸ πρόσωπον καὶ τὰ ντεκολτέ), καθὼς καὶ Κρέμα ἀντιρρυτιδικαί, Lotions ἐρυθρᾶ, Ποῦδραι, Κραγιόν, Κρέμα διὰ τὴν συγκράτησιν τῆς ποῦδρας, Κοσμητικὸν τῶν ὀφθαλμῶν ἀρ. 55, εἰς μικρὰς ράβδους τριῶν ἀποχρώσεων, Camomille Allemande

εἰς τὸ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΤΗΣ ΥΓΙΕΙΝΗΣ ΚΑΙ ΠΡΑΙΟΤΗΤΟΣ

Μεγάλη ὁδός, ἀρ. 77. — Τηλέφωνον 1143.

ΠΟΙΚΙΛΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΘΕΟΣΗΜΕΙΑΙ

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Ο σάκκος της Τιβεριάδος.

Είναι γνωστόν, ότι ο Οικουμενικός Πατριάρχης κατά την πανηγυρικήν ακολουθίαν του Έσπερινού της Αναστάσεως περιβάλλεται πολυτελέστατον Ιερὸν σάκκον, τὸν σάκκον τῆς Τιβεριάδος κοινῶς καλούμενον.

Τὸ ἄμφιον τοῦτο ἔλαβε τὸ ὄνομά του ἐκ τῆς διαχρύσου ἐπ' αὐτοῦ ἀναπαριστάσεως τῆς σκηνῆς τοῦ Χριστοῦ, ἣς ἔλαβε χώραν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἐν τῇ Τιβεριάδι λίμνῃ, δὲν εἶναι δὲ μόνον πολυτελές, βαρύτεμον καὶ καλλιτεχνικῶς ἐπεξεργασμένον ἱερὸν ἔνδυμα, ἀλλὰ καὶ μετὰ πολλὴν ἱστορικὴν ἀξίαν, σχετικὴν πρὸς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ σάκκος οὗτος ἔχει ἡλικίαν μίαις ἑκατονταστηρίδος, ἀνῆκε δὲ εἰς τὸν Διονύσιον τὸν Καλλιάρχη, μητροπολίτην πρῶτον μὲν Λαρίσης, εἶτα δ' Ἐφέσου.

Ὁ ἱεράρχης οὗτος ἦτο γόνος μεγάλης οἰκογενεῖας εὐπατριδῶν· εἰς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ ἐπλήρην ἀθρότης τῆς Βλαχίας, αὐτὸς δὲ πολυμαθέστατος καὶ σοφώτατος ἀνὴρ, γινώσκων, ἐκτὸς τῆς ἑλληνικῆς, κατὰ βάθος καὶ τὴν λατινικὴν, ἀραβικὴν, τουρκικὴν καὶ περσικὴν γλῶσσαν. Μεγαλοπρεπῆς τὴν ὄψιν καὶ τὸ ἦθος, διακρίνατο διὰ τὸν πλοῦτον τῆς περιβολῆς καὶ τῆς ἀμφιέσεως καθὼς καὶ διὰ τὸ ἐξόχως ἐλευθέριον αὐτοῦ. Τὸν σάκκον δὲ τοῦτον, κατὰ τὴν παράδοσιν, αἱ ἀδελφαὶ τοῦ Διονυσοῦ μόναι ἐκέντησαν εἰς διάστημα δέκα ἐτῶν, δι' ἀληθοῦς χρυσοῦ καὶ μαργαριτῶν, εἶναι δὲ πραγματικὸν ἀριστοτέχνημα ὑφάνσεως καὶ διακοσμητικῆς. Περὶ τοῦ ἱεράρχου τούτου ὁ ἱστορικὸς Πλουσιώτης ἀναφέρει, ὅτι ἦτο ὁ πλουσιώτερος ἀνὴρ τοῦ ὀρθοδόξου ὁμογενοῦς κλήρου τῆς ἐποχῆς του. Ὁ Διονύσιος ἔσχε τραγικὸν τέλος.

ΠΟΘΟΙ

Κόρη γλυκεῖά, τῆς εὐτυχίας ὄνειρον, μόνον σὰν μοῦ μιλῆς αἰσθάνομαι τὰς ἐλπίδας ζωηρὰ νὰ μ' ἐνθαρρύνουν, γὰρ νὰ ἐξακολουθῆσω τὴν ζωὴν. Ἔτσι καὶ προχθές, μετὰ τὰ θεῖά σου ἐκείνα λογάκια, μ' ἔκαμες ν' ἀναλάβω τὸ θῆρος, ποῦ με εἶχεν ἀγκαταλείψει, καὶ μ' ἀγκαταλείπει ὁσάκις εὐρίσκωμαι μακρὰν σου.

Μεθυμένος ἀπὸ χαρῆς καὶ ἀναίσθητος γὰρ κάθε ἄλλο, κοιμήθηκα γλυκὰ, ἀγκαλιασμένος τῆς χρυσοφρενῆς ἐλπίδος, ποῦ μαυδωνες, πῶς τὸ μέλλον γὰρ μὰς δὲν θὰ εἶναι ξέγον, πῶς μέσα σ' αὐτὸ ἡ ζωὴ θὰ μὰς χαρίσῃ τὸ μερίδιον τῆς εὐτυχίας, τὸ ὁποῖον ἀνήκει σὲ καθὲ ἀγάπη.

Εὐπνησά, κ' ἡ χρυσὴ τοῦ ἡλίου ἀκτίνες, ποῦ ὡς τότε κ' αὐτὲς ἐκοιμῶντο, διέχυσαν τῆς νύκτες τὰ σκοτάδια καὶ εἶδα καθαρὰ μέσα σὲ φῶς τῶν τῆν ζωηρικῶν ἐνὸς ὠραίου ὄνειρου, τὸ ὁποῖον ἐπλασαν οἱ πόθοι μου καὶ τὸ ὁποῖον, ὡς ὄνειρον, αἰῶνια θὰ διαλαλοῦν αἱ ἐλπίδες μου.

Ἄγνωστος ποιητής.

Ν. ΚΕΧΑΓΙΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΙΑΔΩΜΑΤΟΥΧΟΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Ἀναλαμβάνει πᾶσαν ἀγωγὴν ἐνώπιον ὄλων τῶν Τουρκικῶν Δικαστηρίων.

Ἡ ἀμοιβὴ διὰ τοὺς ἀπόρους δὲν πληρώνεται.

Γαλατᾶ, Μουμχανές, Κουτῶ χάν, 15-17.

ΤΟ ΜΙΚΡΟΝ ΚΕΡΔΟΣ

Κατάστημα μανιφατούρας

ΔΗΜΟΣΘ. ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

ΓΑΛΑΤΑ, ἐναντι τοῦ Τοῦνελ, 29.

Εἰς αὐτὸ εὐρίσκατε: Παντὰ διαφόρων εἰδῶν καὶ ποιότητων. Ὑφάσματα μάλλινα καὶ βαμβακερὰ διὰ κυρίας. Φανέλλες, στρουθίονα, κουβέρτες, στόρια, τραπεζομάθουλα, σπεισέτες κτλ. Ὅλα ἐκλεκτὰ καὶ εἰς τιμὰς εὐθηνότατας.

Ραβδομαντεία.

Ἐξ ἀρχαίων χρόνων ἡ ραβδομαντεία, ἐπεκράτει παρὰ πλείστοις λαοῖς πρὸς ἀνεύρεσιν ὑπογείων ὑδάτων· καὶ σήμερον δὲ διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν εὐρίσκεται ἀρκετὰ διαδεδομένη καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην.

Γίνεται δ' ὡς ἐξῆς: ἐκ τοῦ τυχόντος δένδρου κότταται κλωνάριον διχαλωτὸν, ἐκ τοῦ ὁποίου, ἀποκόπτοντες τὰ περιττὰ, ἀφίνουν ὅτι ἀρκεῖ πρὸς σχηματισμὸν ἐνὸς (Υ) ὑψίλου κεφαλαίου· ὁ ραβδομαντεὺς πᾶναι τὰς δύο ἄνω ἄκρας μετὰ τὴν δεξιὰν καὶ ἀριστεράν καὶ ἀφίνει τὸ στελεχος πρὸς τὸ ἄνω κἀθιστον οὕτω: Α. Ἀφροῦ δὲ σταθῆ ἐπὶ τινα ὄραν ἐν πνευματικῇ συγκεντρώσει καὶ ἐν θερμῇ προσευχῇ ὑποπίπτει εἰς εἶδος ἐλαφρῆς ἐκστάσεως (καταληπτικῆς ἢ ὑπνοβατικῆς, ὅπως τὰ μέδιουμα παρὰ πνευματισταῖς· πάντως ὁμοῦ· πρόκειται περὶ τῶν ὀλιγίστων ἐκείνων, οἵτινες ἔτυχον νὰ εἶναι δαιμονικὸι τῆς τοιαύτης καταστάσεως), καὶ περιπατεῖ, ἀκαμμένον πλὴν ἡ κορυφῆ τοῦ στελέχους τῆς ράβδου θὰ κλίνῃ βίαιως· πρὸς τὰ κάτω· μετὰ δύο ἢ τρεῖς ἐπανειλημμένους δοκιμὰς ἀποφαίνεται ὁ ραβδομάντης, ὅτι εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον πρέπει νὰ σκάψουν πρὸς ἀναζήτησιν ὑδάτος· καὶ σπανίως ἀποτυγχάνει.

Καὶ ἡ μὲν ἐπιτυχία τοῦ ραβδομάντους δὲν εἶναι διαμφισβητήσιμος ἐπὶ ἐπιτομήν· τί συμβαίνει ὁμοῦ; πῶς γίνεται; κανεὶς ἐκ τῶν ἀμαρτηρῶν θαυμαστῶν τοῦ φαινομένου δὲν κατάρθωσε νὰ προτείνῃ ἔστω καὶ μεμπτικὴν ὑπόθεσιν μὴ γελοίαν· καὶ ὁμοῦ ἀρκεῖ τις νὰ ἔχη τις περιμέτρους καὶ ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ τὸ ἰδῆ. Ἐφ' ὅσον δὲ ἡ τοιαύτη ράβδος περιωρίζεται εἰς τὴν εὐρεσιν ὑδάτων, ἡ ἀδιάνοχος ἐπιτυχία κατέστησε τὸ πρᾶγμα σύνθηρος καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ περιέργεια τοῦ κόσμου ἠμβλύνθη. Ἐξαιρέτως ὁμοῦ καὶ κατὰ τύχην νέου εἶδους γεγονότα ἀνέτειλαν.

Ἐν Ἀμφίπυρρὸν πρὸ αἰῶνος περίπου ἔζη πλούσιος χωρικός, ὀνόματι Ζὴν Ἀυράρ, ὅστις ἐκ νεαρῆς ἡλικίας διέπρεπεν ἐν τῇ ἀνεύρεσει ὑδάτων διὰ τῆς ὑψηλοειδοῦς ράβδου· ὡς ἄρα λοιπὸν κατὰ σύμπτωσιν ἔμαθεν, ὅτι διὰ τῆς αὐτῆς ράβδου ἠδύνατο νὰ ἀνεύρῃ ἴχνη φρονέων καὶ ἀποδείξεις ἐγκαλημάτων.

Ἐμέραν τινα οὗτος ἤρθενα διὰ τῆς ράβδου του ἐν ἀρχῇ, διὰ νὰ ὀρίσῃ κατάλληλον θέσιν διὰ φρέαρ, ὅποτε ἡ ράβδος ἔγενετο βίαιως πρὸς τὸ ἔδαφος· ἔβαλε νὰ σκάψουν εἰς ἐκεῖνο τὸ σημεῖον, ἀλλ' εἰς μικρὸν βάθος ἀνέβη βαρέλιον, περιέχον τὰ πτώμα γυναικός, φερούσης περὶ τὸν λαιμὸν σχοινίον, δι' οὗ εἶχε στρεγγαλισθῆ. Ἀνεγνώρισα τὸ πτώμα τῆς γυναικός, ἣς ἀπὸ τεσσάρων ἡδὴ μηνῶν εἶχεν ἐξαφανισθῆ· ἀμέσως δὲ μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ θύματος, τὴν ὁποίαν ἐγνώριζε, καὶ κατὰ σειράν ἐστάθη, κρατῶν τὴν ράβδον του, ἐνώπιον ἐκείνου τῶν ἐν τῷ οἴκῳ· ἡ ράβδος ἔμεινεν ἀτάραχος, μέχρις ὅτου ἤλθεν ἐνώπιον τοῦ συζύγου τῆς ἐξαφανισθείσης, ὅποτε ἡ ράβδος ἐγύρισε μετὰ βιαιότητος· ὁ κοκοῦργος ἀνὴρ παρευθὺς ἐτάπη εἰς φυγὴν καὶ ἐξέστη εἰς τὴν καταδίωξιν τοῦ νόμου.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΑΜΙΔΑΣ

Τὰς ἀγοράς σας εἰς τοῦ

Γ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μεγὰλὴ ὁδὸς Μπίργουλου, 188,

παραπλεύρως τοῦ Τοματιάν.

Ὅλα τὰ ἀνδρικό, γυναικεῖα καὶ παιδικὰ εἶδη εἰς τιμὰς ἀπιστευτὰς εὐθηνάς.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΑ, ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΑ ΚΑΙ ΑΦΡΟΔΙΣΙΑ
Α. Σ. ΜΙΣΙΡΛΟΓΛΟΥΣ
ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΤΩΝ ΕΘΝ. ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΩΝ
Ἀνεύρεση, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν, 3-5 μ.μ.,
Γαλατᾶ, ὁδὸς Γιορμυτζιλάρ, ἀριθμ. 85,
Φαρμακεῖον Μιχαὴλ Σαφρονιάδου.

Θάνατος.—Μετὰ πολλῆς λύπης ἀναγράφομεν τὸν θάνατον τῆς συζύγου τοῦ λοχαγοῦ Μουχιεδδίν βῆν, ἐπιθεωρητοῦ τῆς στρατιωτικῆς λογοκρισίας, ἐπελθόντα συναιεῖς δυστυχῆματος αὐτοκινήτου ἐπὶ τῆς γαφύρας. Εἰς τὸν βαρυνθέντα σύζυγον διαβιβάζομεν τὰ θερμότερα μας συλλυπητήρια.

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.— Ἀθῆναι, Κυριακῆν, ὄραν 2 1/2 μ. μ., γενήσεται συνεδρία τοῦ Ἀρχαιολογικοῦ τμήματος, καθ' ἣν ὁ κ. Σοφ. Α. Χόνδαβεροδύλου ποιήσεται ἀνακοίνωσιν ἐπιγραφομένην «Γλῶσσαι καὶ ἀλφάβητα».

Ἰεραὶ ἀκολουθίαι.— Μὲ πολλὴν τάξιν καὶ ἐν μέσῳ μοναδικῆς συγκροτῆς κόσμου διεξήχθησαν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Μεσσηνίου οἱ ἱεραὶ ἀκολουθίαι τῶν Παθῶν καὶ τῆς Ἀναστάσεως. Ἰδιαιτέρως πομπολήμιμα παρετηρήθη εἰς τὸν ναὸν τῶν Εἰσαδίων τῆς Παναγίας, ἐν τούτοις, παρὰ τὸν συγκροῦσαντα κόσμον, ἡ τάξις καὶ ἡ εὐπρόσπειρα ὑπῆρξεν ὄντως παραδειγματικῆ, χάρις εἰς τὸν ὀργανισμὸν καὶ τὰ μέτρα, τὰ ὁποῖα ἐφήρμοσεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ὁ ἀκάματος διευθυντῆς τοῦ γραφείου αὐτῆς κ. Στ. Νεόκομος, ὅστις καὶ ἐδέχθη τὰ ἐπὶ τούτῳ συγκατητήρια τῶν ἐνοριῶν.

Μουσικὰ ἔργα.— Εἰς τοὺς φιλομουσοῦς ἀναγνώστας μας συνιστῶμεν τὰ μουσικὰ ἔργα τοῦ κ. Ἄλεξ. Διανοπούλου, διὰ πιάνο καὶ βιολί, τὰ ὁποῖα δύνανται νὰ εὐωπ εἰς τὸ κατάστημα Κομενδίουκερ.

Κινηματογράφοι.— Ἀμφιθέατρον. Πλουσιώτατον πρόγραμμα καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ταῖναι ἐκτελεῖται καὶ ἐπὶκαιροῖ, δράματα μεγίστου ἐνδιαφέροντος καὶ κομφοδία εὐφροσύνας. Ἡ διεύθυνσις τοῦ κινηματογράφου τούτου, ἐπιθυμοῦσα, ὅπως εὐαρεστήσῃ τὴν ἀφθάνως συρφεύσαν εἰς αὐτὸ καλὴν καιωνίαν, συνέστησεν ὀρχήστραν ἐκ διαφόρων ὀργάνων, τελείως κατηρητισμένην, ἣς παίξει ἐκλεκτὰ τεράκια. Προτιμᾶται τὸν κινηματογράφον τοῦ Ἀμφιθέατρον, διότι ἐξέχει πίνυτος τὸ πρόγραμμά του. Οἱ ἀαγγάσται μας ἔχουν ἐκπρωσιν 50% ἂν παρουσιάσουν τὸ εἰς τὴν ὀπισθεν σελίδα δημοσιεύομενον δελτίον.

ΣΙΝΕΜΑ ΟΡΙΑΝΤΑΛ
ΚΑΔΗΚΙΟ Γ'
Ὁ βασιλεὺς τῶν Κινηματογράφων.
Μανδολινάτα. Ταῖναι θαυμάσια. Ἀληθῆς ἀπόλαυσις
Ὅλοι στὸ «ΣΙΝΕΜΑ ΟΡΙΑΝΤΑΛ»

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ εἰδικὸς πρὸς τὴν χειρομαντίαν κ. Jean Paul δέχεται καθ' ἐκάστην εἰς τὴν κατοικίαν του: Μπίργουλου, Χαμὴλ-μπασι, ὁδὸς Ἀλία, Χαϊρλῆ χάν, ἀριθμ. 11.

Ὁ ἐπιστήμων οὗτος διὰ τῆς χειρομαντικῆς του δυνάμεως κατορθώνει νὰ ἐξακριβώσῃ τὰ παρόντα, νὰ προῖδῃ τὰ μέλλοντα καὶ νὰ μεταβλήῃ τὴν τύχην τῶν συμβουλευομένων αὐτοῦ. Ἡ χειρομαντεία, ἡ ἀρχαιοτάτη τῶν ἐπιστημῶν, ἐπιτυροῦται ἀπὸ τὴν ῥοήν τῶν αἰώνων. Πρὸς διαπίστωσιν τῆς ἰκανότητος τοῦ ὡς ἄνω χειρομάντου, ἀποταθῆτε ἀπαξ πρὸς αὐτόν.

Τὰ καλλίτερα κρασιὰ,
τὰ εὐγευστότερα ρακίὰ
εἰς τὰς ἀποθήκας
Θ. ΒΕΛΙΣΣΑΡΙΟΥ
ἐν Γαλατῇ, Φαρμυντζιλάρ, 86-90. Τηλέφ. 1105.

ΚΑΛΛΙΣΘΗΣΙΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΑΠΕΛΛΑ
τῶν νεωτέρων συρμοῦ
εἰς τὸ κατάστημα
τῆς δεσποινίδος
ΔΕΣΠΟΙΝΗΣ ΓΡΗΓΟΡΙΑΔΟΥ
Δίοδος Τοῦνελ, ἀρ. 5.
Ἐν αὐτῷ θὰ εὐρεῖτε προθυμίαν, ταχύτητα,
ἀφθονίαν ἐλικῶν καὶ τιμὰς εὐθηνότατας.
ΚΟΜΨΟΤΗΣ

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΣΥΝΟΙΚΕΣΙΩΝ

Μεταξύ τῶν γονέων.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Δ. συνομιλοῦν διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τῆς κόρης των.

— Καὶ ἔμαθες πῶς τὸν λένε καὶ τί περιουσίαν ἔχει;

— Ὁχι, καυμένη γυναῖκα, μετὴν μεγαλομανία σου!

— Μετὴν μεγαλομανία μου! καὶ βέβαια, γιατί ἐξωδεύσαμεν τόσα καὶ τὴν μάθαμε τόσες γλώσσες, μουσικὴ καὶ πῶς νὰ δέχεται; Ἡ κόρη μας εἶναι κόρη ὅπως διόλου ἡμερῶν, παίζει καὶ ἔκτακτο πόκερ, εἶναι τελεία γιὰ νὰ φιγουράρῃ καὶ εἰς τὰ μεγαλείτερα σαλόνια.

Μ' αὐτὰ σου τὰ φόνισμα καὶ τῆς μεγάλης ιδέας, ἢ θὰ τὴν ἀφήσῃς στὴν ῥάφῃ ἢ θὰ τῆς δώσεις κἀνένα...

— Ὁχι, θ' ἀκούσω ἐσένα μετὴν σκουριασμένες ιδέες σου, ποῦ θέλεις καὶ καλὰ ἐπιστήμονα καὶ ἄς εἶναι καὶ πτωχός. Λέγεις, ὅτι θὰ τοῦ δώσῃς σὺ τὸ χρῆμα. Τί ὠραία! αὐτός, φίλε μου, θὰ τὸ ἐξοδεύσῃ σὲ βιβλία καὶ συγγραφεῖς, θὰ εὐρίσκειται ὅλο σὲ μελέτες. Θὰ εἶναι κἀνένας γιατρός βέβαια, ποῦ θὰ τὸν σηκώνουν μεσάνυχτα ἀπ' τὸ κρεβάτι του γιὰ δύο μετζίτια, ἢ θὰ εἶναι δικηγόρος νὰ μιλῇ τρεῖς ὥρες στὸ δικαστήριον, διὰ νὰ χωρίσῃ κἀποιο ἀνδρόγυνον. Ἐνας τέτοιος γαμβρός δὲν θὰ κυττάξῃ διόλου τὴν γυναῖκά του καὶ τὴν καυμένην τὴν κόρην μας θὰ τὴν καταδικάσῃ νὰ εἶναι κλεισμένη ὅλη τὴν ἡμέρα σπιτί καὶ νὰ κυττάξῃ τὰ παιδιὰ τῆς. Ἐγὼ θέλω γαμβρό πλούσιον, νὰ ἔχῃ σαλόνι ἀνοικτό, νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὸ τσαϊ, ποῦ θὰ δίδῃ, καὶ νὰ στολιῇ τὴν γυναῖκά του μετὴν καλλίτερες ντουαλέτες.

— Καὶ νομίζεις, ὅτι ὁ κύριος αὐτός...

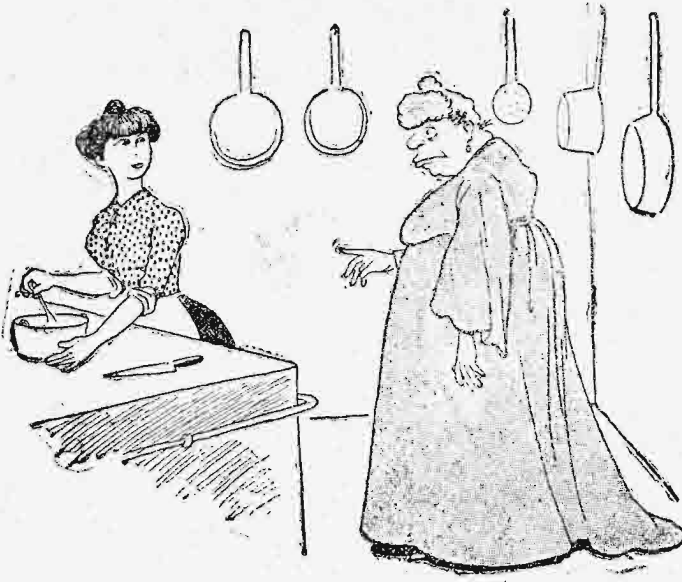
— Μάλιστα, ἐγὼ δὲν εἶμαι σὸν καὶ σένα ἀδρανής, ἐξήτασα καὶ ἔμαθα διὰ τὸν κύριον αὐτόν. Ὀνομάζεται ἀξίωτος κύριος Ε., μένει πάντοτε εἰς τὰ καλλίτερα ξενοδοχεῖα, πολὺ σπανίως πηγαίνει πεζός, κάμνει πάντοτε περικαίτους ἐφιππος ἢ μετὴν πολυτελέστερον αὐτοκίνητο. Πολλὰ οἰκογένεια ἀριστοκρατικά, ποῦ ἔχουν κορίτσια τῆς σαιράς, τὸν προσκαλοῦν καὶ δίδουν τσαϊ πρὸς χάριν του. Ἡμεῖς ὅμως κοιμώμεθα. Ἔτσι, καυμένη, πανδρεύουνε κορίτσια! Τὸ κορίτσι εἶναι σὸν ὕψασμα στὴν βιτρίνα, πρέπει νὰ φανῇ στὸν κόσμον, νὰ σχετιοθῇ μετὴν ἕνα καὶ μετὴν ἄλλο, ἴσως βάλῃ κἀνένα στὸ χέρι.

Ἡ κυρία διεκόπη πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα συνεπλήρωσε:

— Προσπάθησε, καυμένη, νὰ τὸν σχετιοθῇς. Ἄ! νὰ εἶχα τύχῃ νὰ κάμω ἕνα τέτοιο πλούσιον γαμβρό! νὰ σχετιοθῇ τὸ παιδί μου μετὴν ἀριστοκρατία. Τί ἄλλο θέλω;

— Νὰ θέλῃς καλλίτερα τὴν κόρη σου καλὴ οἰκοκυρά καὶ νὰ τὴν μάθῃς νὰ ῥάπτῃ τοῦ παιδιοῦ τῆς τὰ ρούχα καὶ ὄχι γλώσσες ἢ μιὰ γλώσσα, ποῦ ἔχει, τὴν φθάνει μετὴν παραπάνω!

— Συγχύζομαι, καυμένη, ὅποταν ἀκούω αὐτὲς τῆς σκουριασμένες ιδέες, ποῦ ἔχεις. Κρίμα τὸ χρῆμα, ποῦ ἐκέρδισες, δὲν ἄλλαξες!

— Κατερίνα, γιατί ἄργησες νὰ φέρῃς ἐπάνω τὸ γλύκισμα;

— Τὸ ἐδοκίμαζο, κυρία, γιὰ νὰ ἰδῶ ἂν τὸ ἀπέτυχεν ὁ ζαχαροπλάστης.

Μεταξύ φίλων.

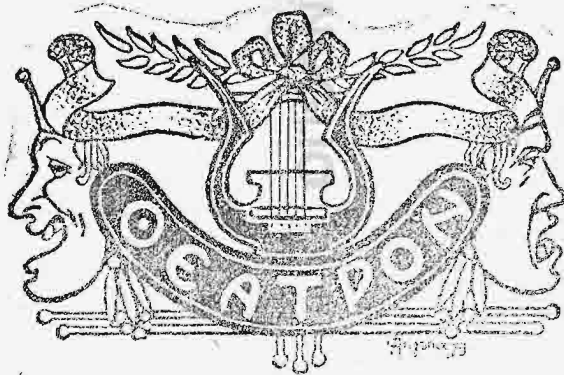
Ἐν ἀπόγευμα ὁ κ. Ε. μετὴν μερικὸς φίλους του ἔπιναν τὴν μπίρα τους εἰς τοῦ Τοκατλιάν. Περιεργάζοντο τὰς κυρίας, ποῦ ἔπερνοῦσαν τὸν μέγαν δρόμον, καὶ ἐσχολίαζον.

— Μ' αὐτὰ τὰ φουστάνια, ἔλεγεν ὁ εἰς, διαγράφεται ὅλη ἡ σωματικὴ κατασκευὴ τῆς γυναικός.

— Ἀλλὰ τί σοῦ λένε καὶ τὰ ἀνοικτὰ στήθη! καὶ νὰ ἦσαν ὅλα τῆς προκοπῆς! Εἶναι γυμνές, φίλε μου, καὶ δὲν πλευριτόνονται!

— Κύτταξε αὐτὴν ἐδῶ τὴν ψηλὴν μετὴν κοντὸ φουστάνια, θαρρεῖς, ὅτι εἶναι στρουθοκάμηλος.

— Μὴ παραλείψῃς νὰ ἰδῇς αὐτὴν τὴν χονδρὴν μετὴν ψηλά τακούνια, κουνιέται σὸν βαπόρι στὴ νοτιά, τρέμει ὀλόκληρη καὶ δὲν ξεύρει πῶς νὰ στη-

Θριαμβεῖς πάλιν τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἐν τῷ Κινηματογράφῳ τοῦ Ἀμφιθεάτρου ἢ ἀμίμητος καὶ συμπαιθῆς καλλιτέχνης Φραντζέσκα Μπερτινὴ εἰς τὸ ὑπέροχον δράμα:

ΑΣΣΟΥΝΤΑ ΣΠΙΝΑ,

ἔργον ἀπαχικῆς ὑποθέσεως καὶ ἐνδιαφέροντος ἀδιαιτιώτου. Ὅλοι γνωρίζουν μετὴν ποίαν τέχνην ὑποκρίνεται ἡ Φραντζέσκα Μπερτινὴ καὶ πόσην χάριν δίδει εἰς τοὺς ρόλους, τοὺς ὁποίους ὑποδύεται, ὥστε θεωροῦμεν περιττὸν νὰ συστήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, ὅπως μὴ χάσῃσι τὴν εὐκαιρίαν νὰ τὴν ἀπολαύσωσιν.

Εἰς τὸ πρόγραμμα ἐπίσης προβάλλεται τὸ ὡραϊότατον κωμικὸν ἔργον:

Ἡ ΚΡΥΦΗ ΑΓΑΠΗ

τὸ ὁποῖον σκορπίζει φαιδρότητα καὶ γοητίαν ἀπερίοριστον.

ριχθῆ στα ψηλά της τακούνια. Νομίζεις, ποῦ γι' αὐτὴν ἔγινε τὸ τραγούδι:

«Τρέμουν ὅλα μου τὰ μέλη,
νὰ σοῦ πῶ πῶς σ' ἀγαπῶ.»

Ἐνῶ ἔλεγον αὐτὰ, ἐμβαίνει εἰς τὸ ζαχαροπλαστεῖον ἕνας κύριος, μιὰ κυρία μετὴν νέαν χαριστάτου ἀναστήματος, μετὴν πλούσιον στήθος, μετὴν φόρεμα ἀνοικτό, τὸ ὁποῖον ἀφίνε νὰ φαίνονται δύο τορνευτὰ κνήμαι. Ἦτο ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Δ.

— Ἰδέτε, λέγει ὁ Ε. στοὺς φίλους του, τί γλυκεῖα ἔκφρασις φυσιογνωμίας! Ἄν καὶ ἔχῃ στόμα κἀπως μεγάλο, ἐν τούτοις εἶναι στολισμένο μετὴν μαργαριταρένια δόντια τὰ ξανθὰ τῆς μαλλιά εἶναι τρέλλα ὅσον τὴν βλέπω, τόσον ἐνθουσιάζομαι. Νά, μιὰ τέτοια γυναῖκα τὴν παίρνω μετὴν κλειστὰ μάτια.

Ὁ γάμος.

Μετὰ δύο μῆνας ὁ κ. Ε. ἐγνωρίζεν ὅσα ἠθέλεν. Ἦξευρεν, ὅτι ἡ δεσποινὴς Δ. εἶναι ἡ μοναχοκόρη πρῶην παντοπώλου, ἄλλὰ σήμερον εἰσοδηματίου καὶ ὅτι ἔχει προικὰ ὀκτὼ χιλιάδων λιρῶν. Ἐσκέφθη, ἀπεφάσισε καὶ ἐδέχθη, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς μητέρας, ἡ ὁποία ἐπέτυχεν τὸν ὄνειρευτὸν γαμβρόν.

Ὁ γάμος ἐτελέσθη. Ἡ νύμφη ἀντήλλαξε τὴν νυμφικὴν περιβολὴν μετὴν ἐνδυμασίαν ταξιδίου καὶ εὐθὺς διηυθύνθησαν εἰς τὸ νησί, ὅπου καὶ κατέλυσαν εἰς ἕν ξενοδοχεῖον.

Μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπεσύρθησαν διὰ νὰ ἡσυχάσωσιν. Εὐθὺς ὅμως, ὡς ἐκλείσθη ἡ θύρα, ἡ νεόνυμφος μετὴν τὰ χρυσὰ μαλλιά, σηκώνει τὰ χέρια τῆς, τὰ φέρει εἰς τὸ κεφάλι καὶ μετὴν κίνησιν βγάξει τὰ μαλλιά τῆς ἐκεῖνα καὶ τὰ ἐναποθέτει εἰς τὸ τραπέζι.

— Οὐφ! τί ζέσθη! αὐτὰ τὰ μαλλιά μετὴν κάνουν νὰ ζεσταίνωμαι ὑπερβολικά.

Ὁ ἄνδρας τῆς παρετήρει μετὴν ἐκπληξιν πότε τὴν ξανθὴν περοῦκα, πότε τὰ λιγοστὰ φυσικά μαλλιά τῆς συμβίας του. Φαίνεται ὅμως, ὅτι ἐπῆρε θάρρος, διότι βάζει ἐκεῖνος τὰ δάκτυλα στὸ στόμα του καὶ ἀποσύρει ἀπ' αὐτὸ καὶ τὰ τριανταδύο δόντια του.

— Μετὴν πόνεσαν τὰ οὐλά μου μ' αὐτὰ τὰ δόντια, ἄς τὰ βγάλω γιὰ νὰ ξεκουρασθῶ.

— Μπᾶ! καὶ σὺ ξένα δόντια φορεῖς; λέγει ἡ νεόνυμφος μετὴν μαργαριταρένια δόντια. Στάσου νὰ βγάλω καὶ ἐγὼ τὰ ἰδικὰ μου.

Καὶ πραγματικῶς βγάξει καὶ ἐναποθέτει εἰς τὸ τραπέζι τὴν ἄνω σιαγόνα τῆς.

— Μετὴν συγχωρεῖς, λέγει ἐκεῖνος, καὶ βγάξει τὸ ἀριστερὸν γιάλυνο μάτι του καὶ τὸ βάζει σ' ἕνα ποτήρι μετὴν νερό. Τὸ μάτι μου αὐτὸ θὰ σὲ βλέπῃ ὅλη τὴν νύκτα.

Ἐπηκολούθησαν νέαι ἀπαλλαγαί. Ἐκεῖνη ἐπέταξε τὸν κορσέ τῆς καὶ μαζί μ' αὐτὸν καὶ μερικὰ ἐκ καουτσούκ ἐπιθέματα, τὰ ὁποῖα ἔδιδον ὠραίας καμπυλότητας εἰς τὸ ξηρόν τῆς σῶμα.

Ὁ γαμβρός ἔμεινεν ἐμβρόντητος πρὸ τῆς ἀποκαλύψεως ἐκεῖνης, ἀλλ' ἦτο πλέον ἄργα. Ἐν τούτοις ἀλληλεπαρηγορήθησαν ὁ μὲν εἶχε τὴν προικὰ, ἐκεῖνη ἀνέβηκεν εἰς τὴν καλὴν κοινωνίαν, ποῦ τόσον ἐπεθύμει.

ΦΩΤΕΙΝΗ

'Απ' Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΑΜΦΙΘΕΑΤΡΟΥ

'Απ' Ὅλα
ΔΕΛΤΙΟΝ
παρέχον ἔκπτωσην 50 0/0
εἰς ὅλας τὰς παραστάσεις καὶ τὰς θέσεις τοῦ
ΣΙΝΕΜΑ 'ΡΟΑΓΙΑΔ'
(Θέατρον Βαριετέ).

Τὰ παλαιὰ Κρασιά **ΔΟΝΑ-ΒΑΓΙΑΚΗ**

συνιστῶνται ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰατρῶν
ὡς τὰ μόνα κατάλληλα δι' ἀναρρωνύοντα, ἀδυνάτους καὶ ἀναεμικούς.

Μπέγιογλου, Χαμάλ-μπασή, ἀριθμ. 52